Nr. 25

24 juni 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

VIOOL-LES!!
VERHUREN VA
INSTRUMENTE

TE KOOP
PRIEMA
HARP

SIGAREN

SIGAREN

SIGAREN

De vreemde reis

Slot

Op de derde dag, dat Pierre met zijn nieuwe werk bezig was, moest hij in het zuiden van de stad zijn, waar een nieuwe wijk van grote, moderne flatgebouwen was verrezen.

Prachtige woningen waren het, met kleurige gevels en brede ramen. De trappen waren ook mooi, vond Pierre, toen hij op een van zijn adressen naar binnen ging. Ze waren van beton en als je erop liep, galmde het door tot aan het dak. Dat zou even klinken, als je hier begon te zingen!

Hij sjouwde zijn vrachtje naar boven en bedacht dat hij eigenlijk net zo goed de lift had kunnen nemen.

Enfin, nu was hij er al.

Hij belde op de tweede etage aan en terwijl hij wachtte, zoemde achter hem de lift naar boven.

Onwillekeurig keek hij om. Er stonden twee mannen in de lift. Eén van hen stond met zijn rug naar hem toe, maar de ander... Pierre draaide zich bliksemsnel weer om en voelde dat hij over zijn hele lichaam trilde.

Toen de deur openging, probeerde hij zich zo goed mogelijk te beheersen.

„Ik kom het strijkgoed brengen, mevrouw. Alstublieft. Hebt u nog iets mee te geven?"

„Nee, vent, op het ogenblik niet," zei de dame, die hem had opengedaan. „Ben jij de nieuwe bediende?"

„Ik ben een zoon van mevrouw Voisin, mevrouw," antwoordde Pierre. „Marcel is ziek."

Hij aarzelde even. „Eh... misschien vindt u het raar dat ik het vraag, mevrouw, maar die meneer van hierboven, is die soms bij de film? Hij heeft zo'n bekend gezicht, ziet u."

„Van hierboven? Wie bedoel je? Er wonen zoveel mensen hierboven."

„Die meneer met dat zwarte haar," legde Pierre uit. „Hij heeft nogal een breed gezicht en heel donkere ogen."

De vrouw dacht een ogenblik na.

„O, die! Ja, die komt nogal eens bij meneer Fresquet, op de vierde etage. Ik heb hem tenminste een paar maal zien passeren. Maar hoe hij heet, weet ik niet en of hij bij de film is... nou, best mogelijk, hoor, maar zó goed ken ik hem niet."

„O, nou, dank u wel, hoor. Dag, mevrouw."

Pierre stoof de trap af. Op de vierde verdieping, bij meneer Fresquet. Zo, dat wist hij tenminste...

Buiten hield hij iemand aan.

„Meneer, kunt u me zeggen waar er hier in de buurt een politiebureau is?"

De man legde het hem uit en wilde vervolgens weten wat er aan de hand was, maar Pierre was al weg.

Op het bureau werd hij bij een inspecteur gebracht, aan wie hij het verhaal van Charles' ontvoering, de zonderlinge reis naar Genua en zijn ontmoeting in het trappehuis vertelde.

De politieman keek bedenkelijk.

„Drommels! Je weet toch wel heel zeker dat je je niet vergist, jongen? Was het wel degelijk dezelfde man, die je hebt gezien?"

„Precies dezelfde, meneer," verzekerde Pierre. „Ik zou hem kunnen uittekenen."

„Ga dan maar gauw mee," besliste de inspecteur.

Kort daarop stopte een grote zwarte wagen voor het huis, waar Pierre zijn laatste bestelling had afgeleverd. De inspecteur en drie agenten gingen de flat binnen en beneden bleef Pierre met twee andere agenten achter.

Een paar minuten verliepen zonder dat er iets bijzonders gebeurde; toen klonk

er plotseling verward rumoer van boven.

Een van de agenten liep naar de overkant van de straat en tuurde naar het dak.

„Daar gaat hij!" riep hij. „Kijk, daar!"

Pierre rende ook naar de overkant en toen hij naar boven keek, zag hij de man met de donkere ogen, die zich in knielende houding achter een schoorsteen opstelde. Een tweede man rende in zijn richting en ging vlak achter hem op de hurken zitten.

Intussen waren ook de inspecteur en twee van de agenten op het dak gekomen.

Er knalde een schot, dat blijkbaar alleen als waarschuwing was bedoeld, want de kogel sloeg een eind verderop in het grint zonder iemand te raken.

Ook de inspecteur had zijn wapen getrokken.

„Geef je over, Boué!" riep hij. „En jij ook, Fresquet. Kom te voorschijn, jullie; je kunt nergens heen op het dak. Gebruik je verstand. Je kunt beter gezond naar de gevangenis gaan dan met een kogel in je lijf naar het ziekenhuis."

Een ogenblik bleef het stil op het dak; toen kletterde er een revolver op het grint, die door een tweede werd gevolgd.

Pierre zag hoe de beide mannen met opgestoken handen achter de schoorsteen vandaan kwamen; maar toch duurde het nog bijna een half uur eer de inspecteur met zijn arrestanten op straat verscheen. Ze hadden handboeien aan en de man met de donkere ogen wierp een woedende blik op Pierre, die uitdagend terugkeek.

„Heb ik dat aan jou te danken?" vroeg hij. „We hadden toch afgesproken dat je je kop zou houden?"

„Dat zei u," bevestigde Pierre, „maar afgesproken hebben we niets."

„Houd je gemak, Boué," waarschuwde de inspecteur. „Je weet wat ik je gezegd heb, nietwaar? Als die jongen iets overkomt, dan ben jij de eerste die we pakken. Maar zover is het nog niet. De eerste vijf of zes jaar zul jij wel andere dingen aan je hoofd hebben."

Hij duwde Boué in de auto en keerde zich om naar Pierre.

„Ik geloof dat ik jou wel kan feliciteren, jongeman. Weet je wat er in het koffertje zat, dat jij uit Genua hebt gehaald?"

„Jawel, meneer, sokken en boeken," zei Pierre. „Wou u me daarmee feliciteren?"

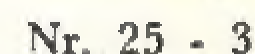
De inspecteur grinnikte. „Sokken en boeken, ja. Plus een dubbele bodem met voor meer dan een miljoen francs aan gestolen juwelen eronder. Daarom hadden de heren jou nodig, begrijp je? Zo'n tochtje was een beetje gevaarlijk voor een paar ouwe bekenden van de politie. Maar nou wat anders. Weet jij hoeveel tien procent van een miljoen is? Dat is het bedrag dat de verzekeringsmaatschappij uitkeert aan degene die de diamanten terugbrengt of inlichtingen geeft waardoor de boel terugkomt. En de buit was nog helemaal compleet, weet je."

„Goeie help!" zei Pierre. „Ik eh. . . ik geloof dat ik een beetje duizelig word, meneer."

„Stap dan maar gauw in," maande de inspecteur. „Op het bureau hebben we wel een glaasje water voor je."

Pierre stapte in de auto en pas toen hij op het bureau zat en het hele verhaal nog eens opnieuw moest doen, herinnerde hij zich, dat de fiets met het wasgoed nog steeds bij het flatgebouw stond.

Als ze hem maar niet stelen, dacht ie. Als ze 'm nou in vredesnaam maar niet stelen, want dan zwaait er wat voor me!

Mijn vader is geen struikrover

VERLEGEN EN ONWENNIG STOND AMY DAAR, HAAR MANDJF STEVIG VASTHOUDEND.

IN HET MANDJE ZATEN DE SCHILDERSTUKJES, DIE ZE WILDE VERKOPEN. HET WAS DE ENIGE MOGELIJKHEID OM VOOR HAAR VADER ETEN TE KOPEN.

TOEN VOOR AMY DE NOOD ZO HOOG GESTEGEN WAS, DAT ZE BIJNA WANHOPIG WERD, DACHT ZIJ EEN MIDDEL GEVONDEN TE HEBBEN OM AAN GELD TE KOMEN; DAN KON ZIJ LEVENSMIDDELEN KOPEN VOOR HAAR VADER, DIE ZELF NATUURLIJK NIET NAAR EEN WINKEL KON GAAN. EN NU HET ZO GOED LEEK TE GAAN, KWAM HAAR HEBZUCHTIGE TANTE WEER TUSSENBEIDE.

De Kostbare Tas

VOOR DE INGANG STOND DE VOERMAN MET TWEE VRIENDEN UIT TE KIJKEN NAAR DE MEISJES.

HIJ KREEG HEN IN HET OOG.
DAAR GAAN DE DIEVEGGEN MET MIJN TAS!
PAK ZE!

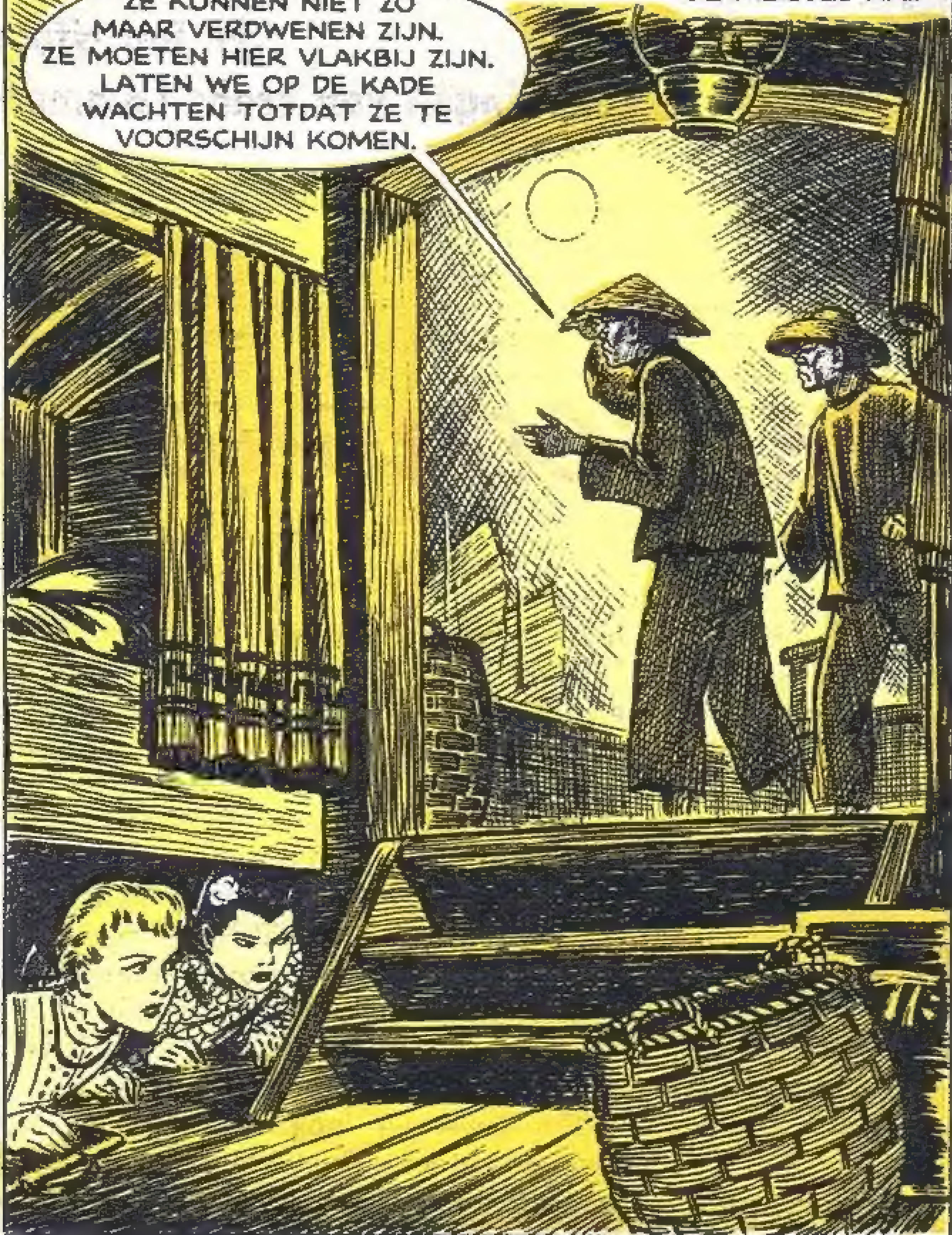

OVER KLEINE BOOTJES STAPPEND BEREIKTEN ZE EEN VISSERSBOOT, DIE IN HET MIDDEN VAN DE RIVIER LAG.
WE MOETEN VLUG ZIJN, IK HOOR ZE AL...

DE STEMMEN OP DE WAL WERDEN LUIDER. EILEEN WEES NAAR DE KAJUIT.
VERSTOP JE IN DE KAJUIT, LU SING. VOORUIT!

WEER SLOEGEN DE MEISJES OP DE VLUCHT, NU DE KANT VAN DE HAVEN UIT.
WIJ ZULLEN ONS IN EEN BOOT VERBERGEN.
LU SING, VLUG! ZE KUNNEN ZO HIER ZIJN...

ZE GINGEN PLAT OP DE GROND LIGGEN. EILEEN HIELD DE TAS STEVIG VAST.
IK HOOR ZE DUIDELIJK... ALS ZE ONS MAAR NIET VINDEN!

OP DE KADE...
WAAR ZITTEN ZE NU? LATEN WE DE BOTEN DOORZOEKEN.

MET WILD KLOPPEND HART WACHTTEN DE MEISJES AF...
ZE KUNNEN NIET ZO MAAR VERDWENEN ZIJN. ZE MOETEN HIER VLAKBIJ ZIJN. LATEN WE OP DE KADE WACHTEN TOTDAT ZE TE VOORSCHIJN KOMEN.

ZE BLEVEN DOODSTIL LIGGEN, OOK TOEN DE MANNEN AL LANG WEG WAREN. DE TREIN KONDEN ZE NIET MEER HALEN; BOVENDIEN WAREN ZE ZO VERMOEID, DAT ZE WELDRA IN SLAAP VIELEN.

DE VOLGENDE MORGEN...
LU SING, WORD EENS WAKKER... WE VAREN GELOOF IK.

EILEEN STOND OP EN KEEK VERSCHRIKT NAAR BUITEN.
WE VAREN STROOMAFWAARTS. MAAR WIE HEEFT HET ANKER GELICHT?

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

1

De schat van de zeerovers

HOOFDSTUK I

Kerstmis in de zon?

„Geef eens een ander woord voor pinkelen," zei Jim.

Gappy bleef strak voor zich uit staren naar een schilderij, dat aan een van de muren van de huiskamer hing. Er stond een groot hert op, dat met droevige ogen in de verte staarde en het heette „De koning van het dal". Jim had het nooit mooi gevonden, maar om de een of andere reden trok het schilderij Gappy's aandacht en daarom liet hij er zijn blik een ogenblik op rusten.

„Het is nogal somber, hè?" zei Jim.

Er kwam nog steeds geen antwoord. Jim pakte een van zijn leerboeken en wapperde er zachtjes mee heen en weer voor de ogen van Gappy. Het duurde nog even, maar eindelijk zei ze verstrooid: „Hoe zo?"

„Hoe zo wat?" vroeg Jim.

„Hoe zo een ander woord voor pinkelen?"

Jim zuchtte en zei langzaam en nadrukkelijk: „Ik zit een opstel te maken over sterren en ik wil ze laten pinkelen, maar dat is me niet mooi genoeg. Snap je?"

Gappy krabbelde een paar seconden lang kleine figuurtjes op haar vloeiblad en schudde toen haar hoofd.

„Ik kan je echt niet helpen. Ik weet geen ander woord voor pinkelen. Maar heb je misschien een woordenboek?"

„Ik heb er wel een," antwoordde Jim grinnikend. „Alleen niet hier. Een paar dagen geleden is er een poot van mijn bed gebroken en omdat het hele geval daardoor scheef kwam te staan, heb ik een paar woordenboeken gebruikt om het weer een beetje recht te krijgen."

„Zet dan gewoon pinkelen," zei Gappy. En Jim boog zich weer over zijn opstel en schreef met zijn tong tussen zijn tanden en een diepe rimpel in zijn sproetige voorhoofd verder.

Een kwartier lang werkten ze allebei zwijgend door. Toen klapte Gappy haar boeken dicht, stond op en liep naar het raam. Hoewel ze een paar jaar geleden

kinderverlamming had gehad, liep ze al weer heel goed en kon ze zelfs flinke afstanden afleggen zonder al te moe te worden.

De blik uit het raam was niet bepaald opwekkend. Er viel een druilerige regen, die de huizen en straten een nog grauwer en bedompter uiterlijk gaf.

„Bah!" zei Gappy uit de grond van haar hart.

„Klaar!" riep Jim op hetzelfde moment uit. En terwijl hij zijn pen neerlegde, slaakte hij een zucht alsof hij net een heel boek had geschreven in plaats van een kort opstel.

„Je kunt je bijna niet voorstellen dat er zoveel verschillende kleuren grijs zijn," zei Gappy tot zichzelf. „Een grijze lucht, grijze muren, grijze straten, grijze regen. . ."

„Regen heeft geen kleur," zei Jim, die altijd onmiddellijk bereid was iemand tegen te spreken als hij maar even de kans kreeg. „Regen is gewoon water."

„Voor mij is regen grijs," antwoordde Gappy op besliste toon. „O, Jim, ik wou, dat er eens iets heerlijks gebeurde. Iets onverwachts!"

„Nou, dat kan altijd," merkte Jim optimistisch op. „Ieder moment kan er een grote, glanzende slee de hoek van de straat om komen en hier voor het huis stoppen. En dan stapt er een Indische prins uit, die zegt: „Heb ik de eer te spreken met Gappy en Jim? Ik kom u uitnodigen voor een bezoek aan mijn paleis. . ."

„Alsjeblieft! Daar is je slee al, Jim," onderbrak Gappy hem. „Hij ziet er misschien wat oud en gammel uit. . ."

„Maar hij stopt hier in ieder geval," zei Jim met zijn neus tegen het raam gedrukt.

De „slee" was een ouderwets en vrij aftands karretje, dat met veel motorgeraas voor het huis tot stilstand kwam. Een van de portieren zwaaide open en het volgende moment sprongen er twee in regenjassen gehulde figuren uit.

Zonder zich aan de regen te storen opende Gappy het raam en leunde naar buiten.

„Vicky! Peter!" riep ze opgetogen.

Een van de jongelui op straat draaide zich om en zei iets tegen de bestuurder van de auto, die glimlachend zwaaide en toen wegreed.

Intussen was Jim de kamer uitgerend om de voordeur te openen. Gappy sloot het raam en liep achter hem aan.

De vestibule was haast te klein, terwijl Gappy en Jim elkaar opzij duwden om het eerst handen te kunnen schudden en een paar minuten lang was het een gekrioel van armen en benen.

„Wat enig, dat we jullie eindelijk weer

„Alsjeblieft! Daar is je slee al, Jim," onderbrak Gappy hem.

eens te zien krijgen!" riep Gappy uit. Haar hele gezicht straalde.

„Nou, wij waren langzamerhand ook vergeten hoe jullie er uit zagen," zei Vicky.

Jim trok de onverwachte gasten de huiskamer in. „Kom binnen! Kom binnen!" zei hij en hij smeet zijn studieboeken met één snelle handbeweging in een hoek.

Vicky en Peter waren allebei gebruind door de Australische zon; ze leken daardoor nog sterker op elkaar dan anders.

zei hij. „Omdat sommige mensen nou zo gelukkig zijn onbezorgd van de Australische zon te kunnen genieten. . ."

„Kom, kom," onderbrak Vicky hem. „In Australië is het ook niet altijd even stralend weer. Ik. . ."

„Stilte! Stilte allemaal!" riep Gappy, terwijl ze met haar liniaal op tafel tikte. Iedereen zweeg onmiddellijk en keek naar haar. „Zo," vervolgde ze streng. „En vertel nu eerst maar eens wat je precies bedoelde met die opmerking, Vicky."

Peter staarde strak naar het schilderij van „De koning van het dal".

Gappy en Jim namen hun vrienden van het hoofd tot de voeten op.

„Hoe komen jullie hier?" vroeg Gappy.

„En hoelang blijven jullie?" wilde Jim weten.

„Vader heeft ons hier voor de deur afgezet en hij komt ons over een half uur weer ophalen," antwoordde Peter. „Het is me anders het weertje wel, hè?"

„Ja, maar laten we alsjeblieft niet over het weer gaan zeuren," vond Jim. „Gappy en ik hebben het de laatste dagen al over niets anders gehad. Als het in de kerstvakanties ook zo regent, zitten we er mooi mee."

Vicky trok een geheimzinnig gezicht.

„Zouden jullie er misschien iets voor voelen de kerstvakantie door te brengen op een goudgeel strand met echte palmbomen en een overvloed aan kokosnoten?'

Jim snoof verachtelijk.

„Jij bent zeker de leukste thuis, hè?"

„Laat mij het maar vertellen," zei Peter voordat zijn zus iets had kunnen zeggen. „Je weet hoe Vicky is. Het duurt uren voordat ze eindelijk aan de kern van de zaak toe is."

Vicky wierp haar broer een nijdige blik toe en ging zitten.

„Jullie herinneren je de logeerpartij bij Jane en haar grootmoeder nog wel," begon Peter. „Op kasteel Tullington." Jim opende zijn mond om iets te zeggen, maar hij kreeg onmiddellijk een tik op zijn vingers met Gappy's liniaal.

„Nou, om alles wat jullie toen voor Paul Brooker gedaan hebben, wil Pauls vader jullie uitnodigen de kerstvakantie bij hem in West-Indië door te komen brengen. Hij heeft Janes grootmoeder een brief geschreven."

Gappy en Jim werden allebei spierwit. Natuurlijk waren ze het opwindende avontuur dat ze op het kasteel hadden meegemaakt, stellig nog niet vergeten.

„Vader moest in de buurt van Tullington zijn," zei Vicky. „En hij heeft ons bij het kasteel van Janes grootmoeder afgezet. De oude mevrouw Willoughby had net de brief van Pauls vader gekregen en ze was er helemaal ondersteboven van."

„En anders Jane wel," zei Peter lachend. „Die wist gewoon niet waar ze het zoeken moest. Ze rende maar heen en weer en ze was te opgewonden om ook maar één seconde rustig te blijven zitten."

„Ja, maar luisteren jullie nou eens," zei Jim ernstig. „De overtocht naar West-Indië kost natuurlijk kapitalen en ik heb nog maar heel weinig in mijn spaarpot."

„Schrijft Pauls vader iets over reiskosten en zo?" vroeg de praktische Gappy.

„Ja, hij wil alles voor jullie tweeën en Jane betalen. Dat is juist zo fantastisch!" antwoordde Vicky. Ze kneep in Gappy's hand. „O, Gappy, het zou toch zo heerlijk voor jullie zijn als het kon doorgaan. En jullie hebben het verdiend. Pauls vader is nog steeds niet vergeten wat jullie voor hem en voor Paul gedaan hebben en hij wil met alle geweld iets terugdoen."

Gappy en Jim keken elkaar aan. Het klonk als een verrukkelijk sprookje. Daar kwam me zo maar een kans om de halve wereld rond te reizen uit de lucht gevallen.

Jim slaakte een diepe zucht.

„Ik zou best eens in een palmboom willen klimmen," zei hij een beetje verdrietig. „En me te goed doen aan kersverse kokosnoten, maar het zal er wel niet van komen, vrees ik."

Gappy haalde haar schouders op.

„Ik snak er gewoon naar lekker in zee te zwemmen, maar het kan nu eenmaal niet en daar hebben we ons maar bij neer te leggen."

Vicky en Peter wisselden een veelbetekenende blik met elkaar. Ze moesten opschieten, want over een paar minuten zou hun vader al weer voor de deur staan met de auto. Maar ze hadden zich voorgenomen Jim en Gappy in ieder geval voor het plan te winnen — al zouden ze nog zoveel bezwaren naar voren brengen. Daarvoor waren ze in de eerste plaats gekomen.

„Is het het geld?" vroeg Vicky.

Jim knikte.

„We weten heus wel, dat Pauls vader rijk is," zei hij, „maar zo iets kostbaars kun je toch niet zo maar van iemand aannemen. Dat zou veel te gek zijn."

„Ja, dat ellendige geld," verzuchtte Gappy. „En dan niet te vergeten: ik kan mijn grootvader niet in de steek laten. Hij zou zich doodeenzaam voelen. Zeker met de kerstdagen. Nee, dat kán ik hem echt niet aandoen."

Vicky duwde haar wijsvingers tegen haar oren, sloot haar ogen en begon heel diep na te denken. Peter staarde strak

naar het schilderij van „De koning van het dal", dat hem om de een of andere onverklaarbare reden aan een bezoek aan de tandarts deed denken. En Jim en Gappy gaven zich over aan een droom van een heerlijke, onbezorgde kerstvakantie aan een zonnig strand.

Vicky was de eerste, die de stilte verbrak.

„Het kan me niet schelen hoe, maar jullie tweetjes gaan in ieder geval," zei ze op besliste toon. „Peter en ik zullen er wel een oplossing voor vinden."

Het klonk zo zelfverzekerd, dat Jim en Gappy al meteen veel opgewekter keken.

„Goed," mompelde Peter, half binnensmonds. „Hoe verdien je nou in een korte tijd een heleboel geld?"

„Bijvoorbeeld door een bazaar te houden," zei Vicky.

„Of gewoon een collecte," merkte Gappy lachend op. „Ik zie het al: een collecte ten bate van Jim, Gappy en Jane. . ."

„Een grote beloning opstrijken voor het opsporen van een stelletje misdadigers," stelde Jim met glinsterende ogen voor.

„Wacht eens even. Eh. . . Ik geloof, dat ik een ideetje krijg," riep Vicky uit. „Gappy, beloof me dat je nog niets zult doen voordat je van ons gehoord hebt. De grootmoeder van Jane denkt precies zo over het geld voor de overtocht en. . . Enfin, wacht maar eens af. En met je grootvader komt het ook wel goed. Ja, ik geloof dat ik een aardige oplossing gevonden heb. . ."

„Maar wat voor een oplossing dan?" wilde Jim weten.

„Ik moet er eerst nog eens rustig over piekeren," antwoordde Vicky vaag. „Maar ik zie een gaatje. Zo gauw ik meer weet en er eens met een paar mensen over gepraat heb, zal ik jullie schrijven."

„Ik heb geen flauw idee wat ze van plan is," zei Peter, „maar ik ben het in ieder geval met Vicky eens, dat die vakantie voor jullie moet doorgaan."

Op dat moment klonk buiten het geronk van een motor, gevolgd door een nadrukkelijk getoeter. Vicky rende naar het raam en zwaaide naar haar vader.

„We moeten gaan," zei Peter. „We spreken dus af, dat jullie niets ondernemen totdat jullie van ons gehoord hebben."

„Best," antwoordde Jim. „Overigens, zouden jullie Gappy misschien voor de deur van haar grootvaders huis kunnen afzetten? Het regent nog steeds pijpestelen. . ."

„Natuurlijk kan dat," zei Vicky.

Het hele stel begaf zich naar de vestibule en begon jassen en sjaals te voorschijn te halen. Gappy's gezicht stond nog steeds ernstig en er was een peinzende blik in haar ogen. Als Vicky en Peter nu eens écht een oplossing zouden vinden. . .

„Tot ziens!" riep Peter naar Jim, terwijl hij in de auto stapte. „En je weet het: niets zeggen of doen totdat je iets van ons gehoord hebt!"

Jim wuifde de wegrijdende auto na en liep toen langzaam terug naar de huiskamer.

„Palmbomen," mompelde hij. „En een heerlijk wijd strand. Zouden we echt Paul terugzien? En Reus?. . . Het is gewoon te mooi om waar te zijn."

Een paar minuten later werd Gappy door Vicky's vader voor het huis van haar grootvader afgezet. In gedachten verzonken stapte ze op de voordeur af. Als er maar iemand was, die voor hem kon zorgen. . . En als ze maar een heleboel geld had. . .

Vicky en Peter zeiden geen van beiden een woord tijdens de rit naar huis. Ze hadden het allebei zo druk met denken, dat ze eenvoudigweg geen oog hadden voor de nog steeds neerstromende regen en de grote plassen op straat.

Maar die avond — toen ze al lang en breed in de gezellige huiskamer zaten — riep Peter plotseling uit: „Ik héb het, Vicky! Ik héb het!" En hij trok zijn zusje bijna van haar stoel en nam haar mee naar de werkkamer van hun vader.

„Vertel op!" hijgde Vicky.

„We hebben geen minuut te verliezen," zei Peter, terwijl hij zijn zus in een stoel duwde. „Ik moet onmiddellijk met Janes grootmoeder praten!" Hij liep snel op de telefoon af en nam de hoorn van de haak. „Ik zal mevrouw Willoughby voorstellen, dat ze het kasteel verhuurt. Voor een tijdje maar. . . Hallo! Hallo! Kunt u mij verbinden met kasteel Tullington?"

HOOFDSTUK II

De rijke meneer uit Texas

Intussen zat Jane Willoughby met haar tong uit haar mond gebogen over een vergeelde kaart van het landgoed Tullington. Sinds haar grootmoeder de brief had gekregen van Pauls vader, was ze het ene moment wild geestdriftig en het andere meters diep in de put. Ze zou natuurlijk dolgraag naar West-Indië gaan, maar ze was het met haar grootmoeder eens, dat ze Pauls vader niet de overtocht voor drie mensen konden laten betalen. Dat zou te gek zijn.

„Kijk eens, Jane," zei mevrouw Willoughby op de morgen dat de brief kwam. „Pauls vader heeft de laatste tijd toch al onkosten genoeg gehad en al is hij nog zo rijk — zo iets kun je onmogelijk van hem aannemen. Dat wil ik niet!"

„Maar hij nodigt ons toch uit!" antwoordde Jane, terwijl ze de brief uit een klodder marmelade viste.

„Dat weet ik wel, liefje, maar dat doet hij alleen omdat hij nog steeds erg dankbaar is voor wat jullie gedaan hebben. Ik zou het natuurlijk heerlijk voor je vinden als het doorging, maar dan moeten we toch heus een of andere manier vinden om een deel van de reiskosten zelf te betalen."

En daarom zat Jane met haar neus op de oude kaart van het landgoed om na te gaan of er nu echt nergens een vergeten plekje was, waar misschien een schat verborgen kon zijn.

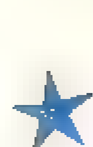
De telefoon rinkelde en mevrouw Willoughby riep uit de keuken: „Wil jij hem even aannemen, Jane! Mijn handen zitten onder het meel!"

Jane ging naar de grote hal, nam de hoorn van de haak en zei: „Met kasteel Tullington!"

„Ja, met Peter," hoorde ze aan de andere kant van de lijn.

„O! Hallo, Peter!" riep Jane verheugd uit. „Ben je nog bij Gappy en Jim geweest? Niet dat het verschil maakt, want het kan toch niet doorgaan. Ik zou tenminste niet weten hoe ik aan het geld moest komen. Ik zit net een oude kaart van het landgoed te bestuderen, maar er is nergens een geheime gang of zo iets te vinden. Alleen een soort luchtkoker en daar zal toch wel niemand een schat in verborgen hebben, denk je wel? Je moet wel helemaal knettergek zijn om in zo'n luchtkoker. . ." *Wordt vervolgd*

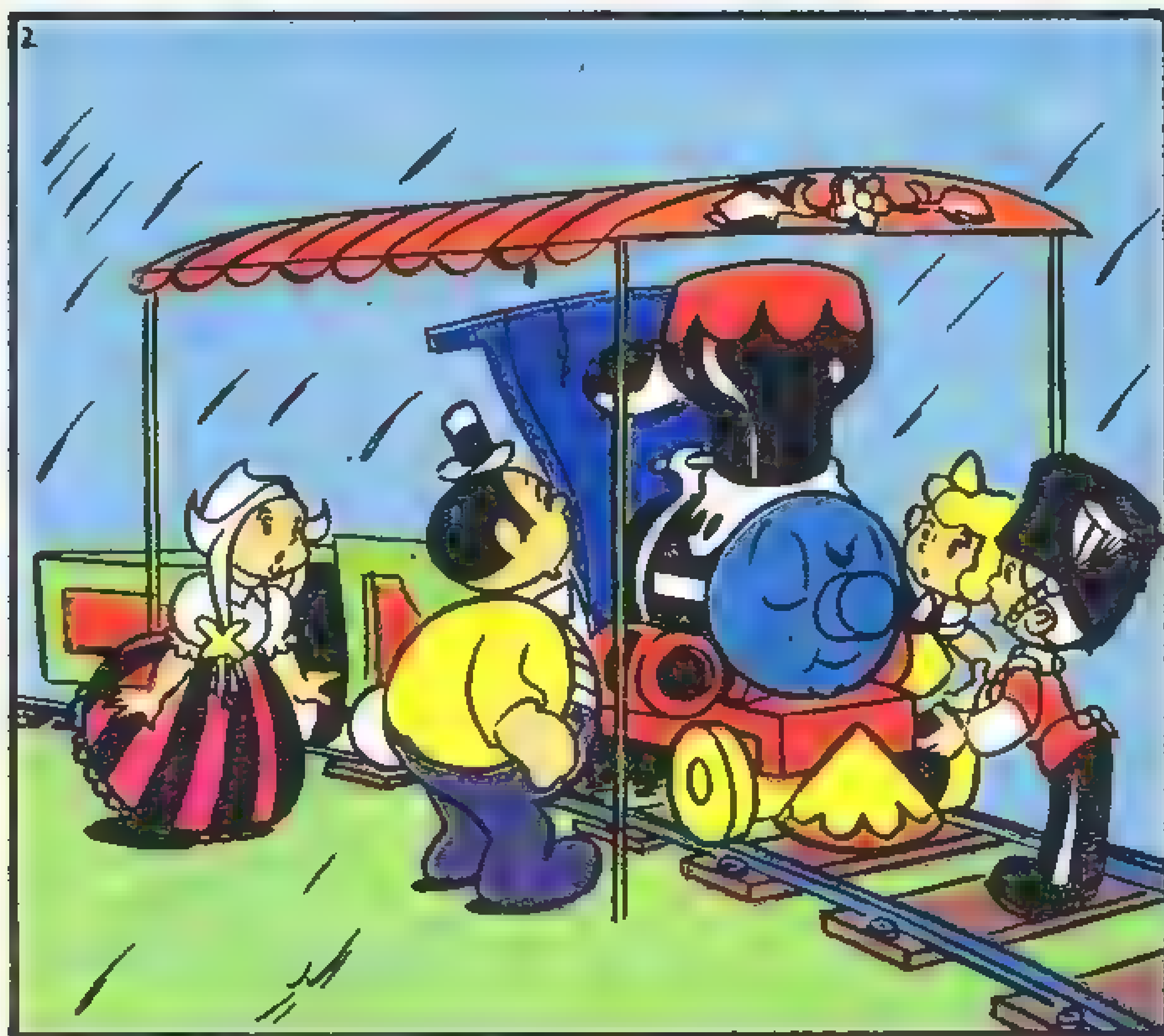

SPELEND

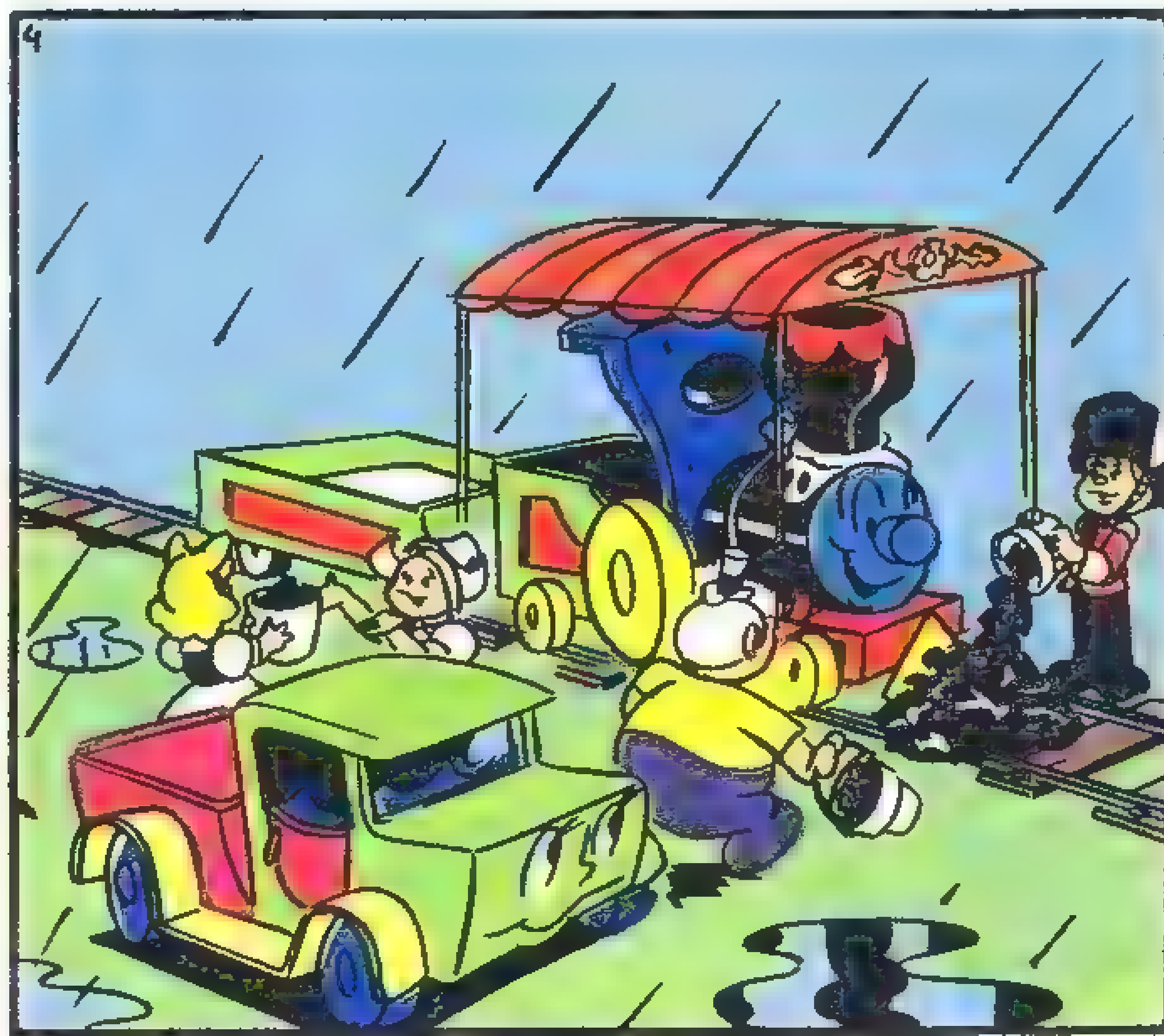
„Ik wil zo graag iedereen mee uit rijden nemen, net als Hakkepuf," klaagde Annie. Maar Annie rijdt alleen kolen voor Hakkepuf. Hakkepuf en ook de anderen in Speelgoedland wisten niet, dat Annie treurde. Ze reden samen naar zee, net toen het ging regenen.

„Pech!" mopperde Hakkepuf, „het gaat regenen, nu worden alle kolen nat." Dus toen hij een afdakje ontdekte, bleef hij eronder staan om te schuilen voor de bui. De reizigers begrepen er niets van en stapten uit om te vragen wat er met Hakkepuf aan de hand was.

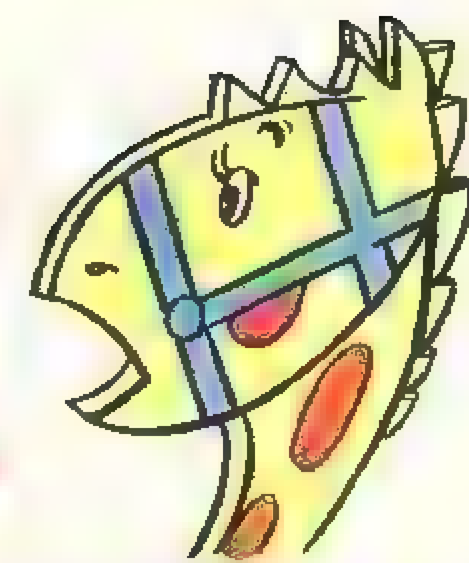

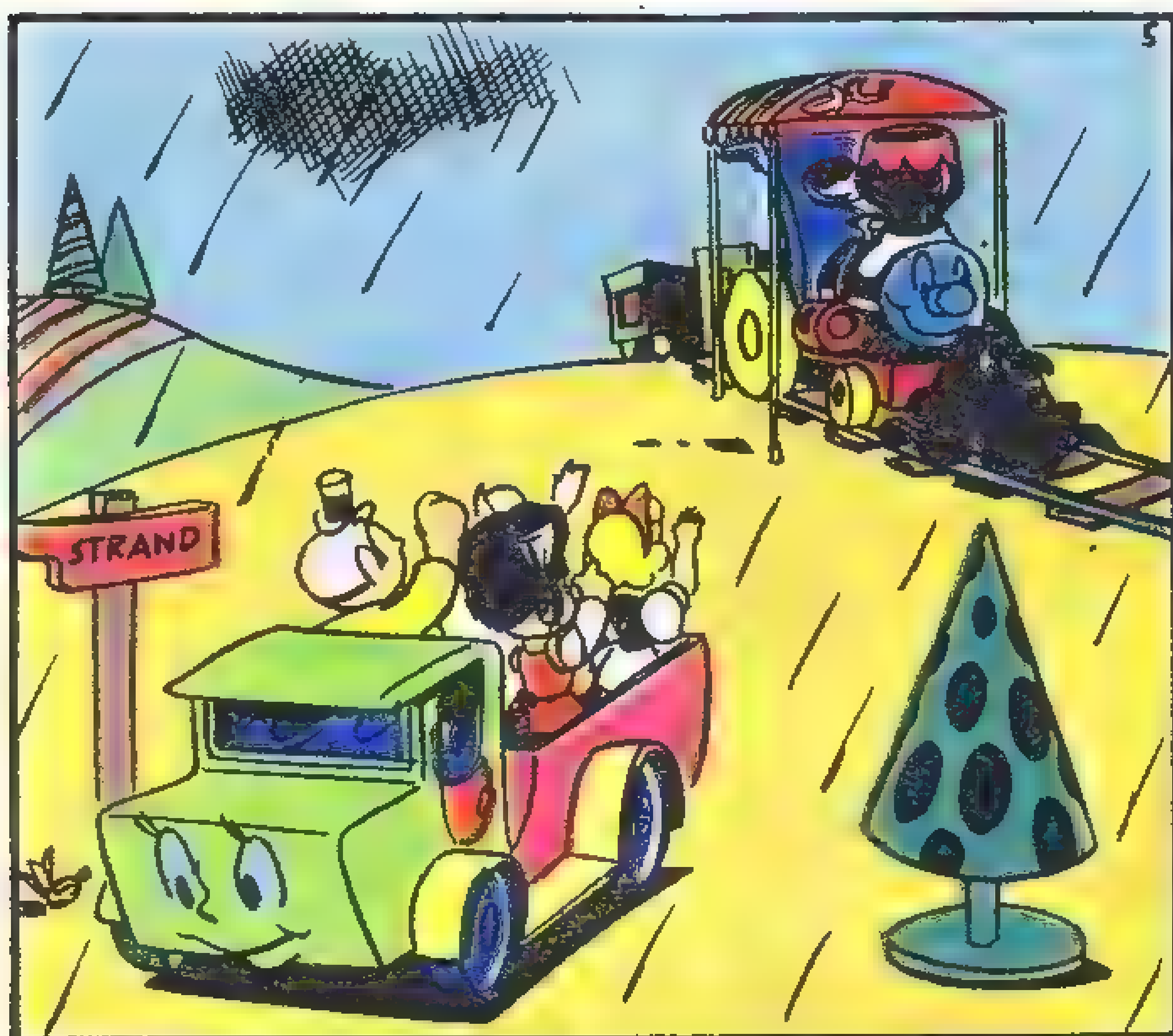
„Als het droog is, rijd ik verder," zei Hakkepuf tegen zijn reizigers. Wat nu? Het was nog een heel eind naar zee. „Stel je voor dat het de hele dag blijft regenen," zei Bulletje Ballon. Niemand wist raad, totdat Tommie Annie Lorrie zag aankomen.

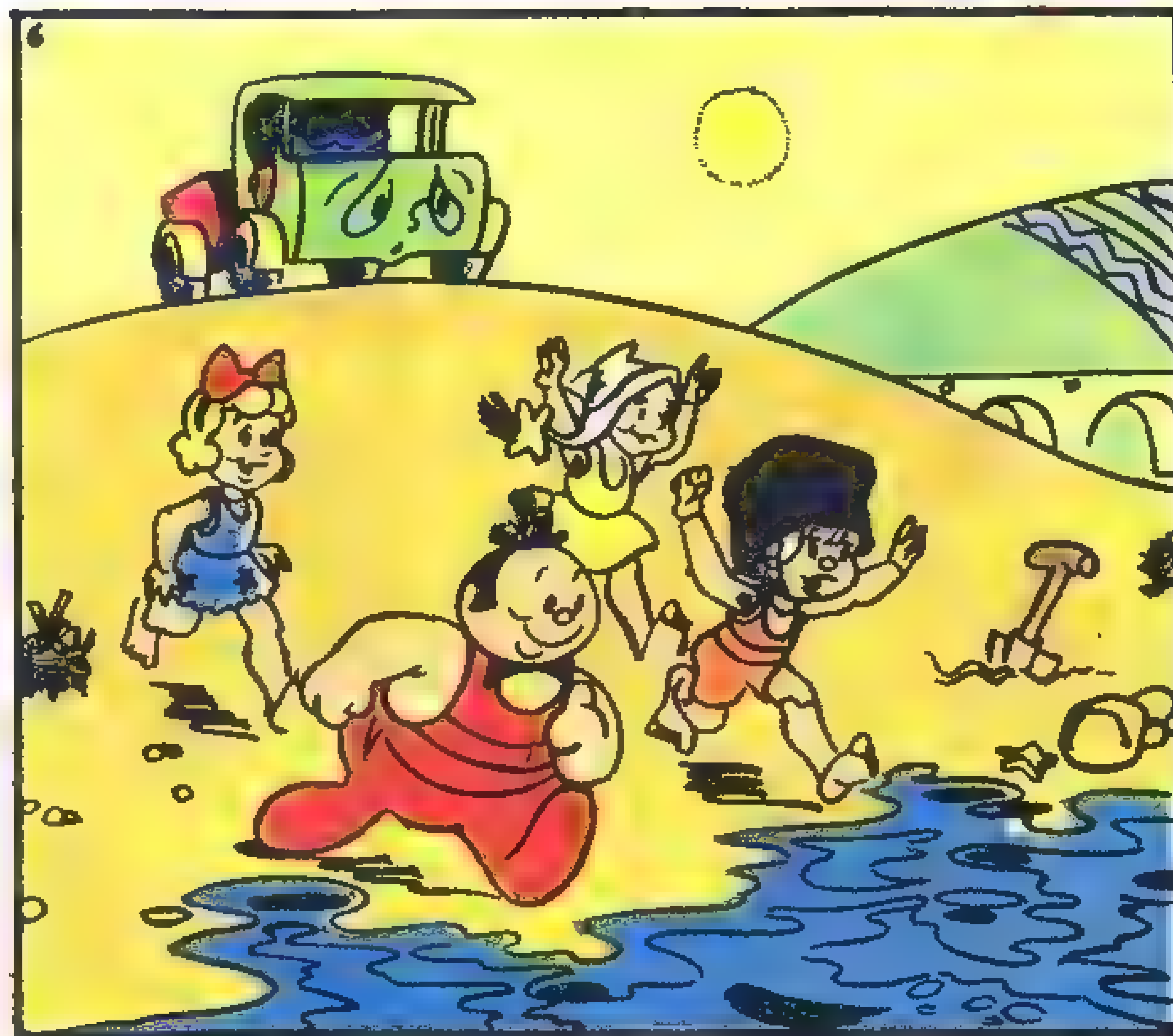

„Annie, wat fijn, dat jij er bent! Wil jij ons helpen?" riep Tommie blij. Hij vertelde wat er gebeurd was. En Annie hielp maar al te graag. Samen laadden ze kolen uit en legden die voor Hakkepuf neer. „Is dat voor mij?" vroeg Hakkepuf, die altijd wel kolen wilde hebben.

SPEELGOED

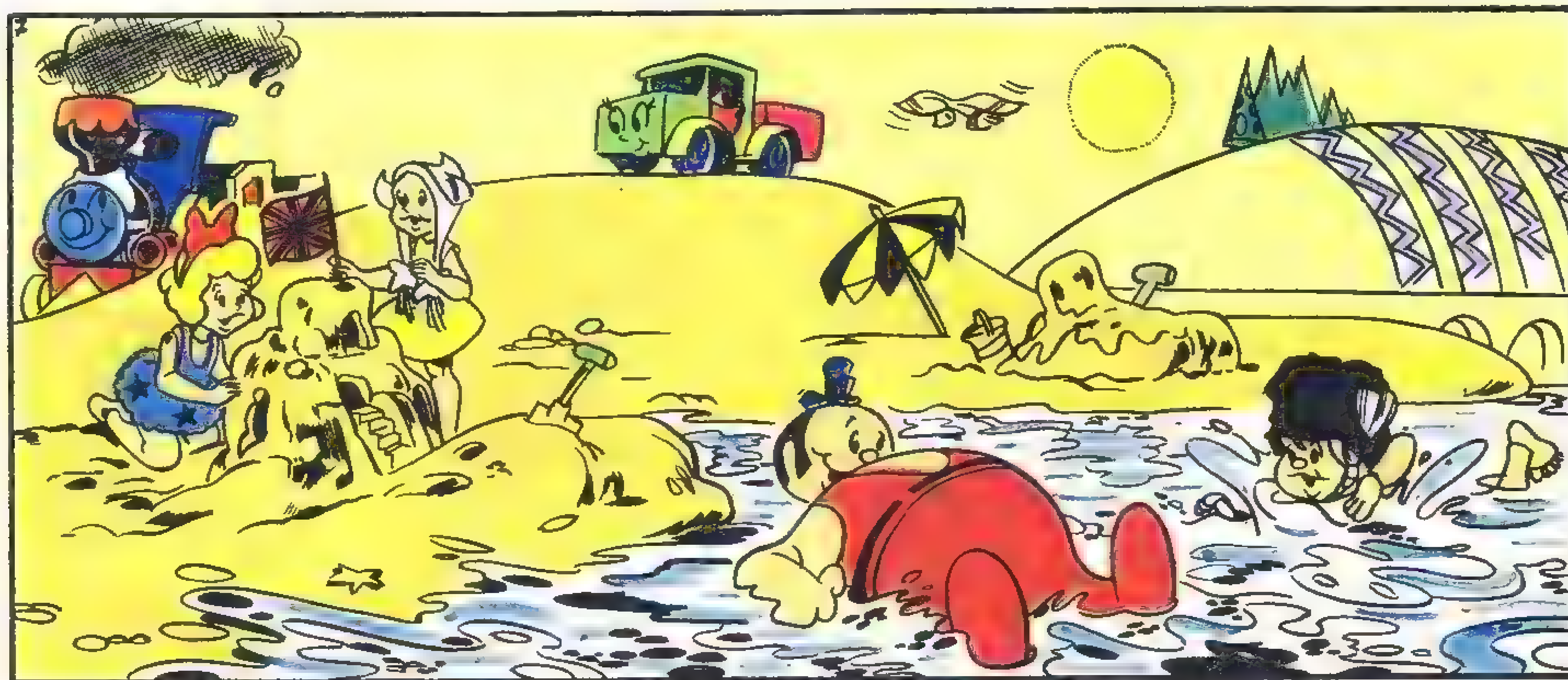

„Hier heb je genoeg aan totdat het droog is," zei Tommie. Hakkepuf lachte, want hij had nu genoeg te eten, ook al regende het dagenlang. En nu Annie de kolen kwijt was, kon ze de reizigers naar zee brengen. De reizigers konden dus verder en Annie was in haar nopjes.

Annie had haar leven lang al naar andere lading verlangd, ze was de kolen beu! Maar toen ze eenmaal op het strand was, verveelde ze zich. Ze keek hoe iedereen een badpak aantrok en het water in sprong. Ze zag de zon door de wolken breken en de lucht blauw worden.

De arme Annie voelde zich niet helemaal gelukkig, al wist ze zelf niet waarom. Ze moest zelfs bijna huilen. Maar toen, heel in de verte, zag zij een rookwolkje en even later hoorde ze een stoomfluit. Haar hele gezicht klaarde op en ze voelde zich weer tevreden.

Want Annie miste Hakkepuf. Ze vond het heerlijk reizigers te rijden, maar voor Hakkepuf zorgen was toch ook wel fijn, want Hakkepuf was haar beste vriend. Hakkepuf was ook blij weer bij Annie te zijn en samen gingen ze om het hardst duintje glijden.

MARTIN RATTLER trekt het oerwoud in

ONVERMOEIBAAR LIEP MARTIN DOOR TOTDAT HIJ AAN DE VOET VAN DE BLAUWE BERGEN KWAM. DE ZON KWAM AL OP, MAAR MARTIN WIST NIET VAN STILSTAAN EN UITRUSTEN. VERDER TROK HIJ IN DE RICHTING VAN DE KUST, STEEDS VERDER.

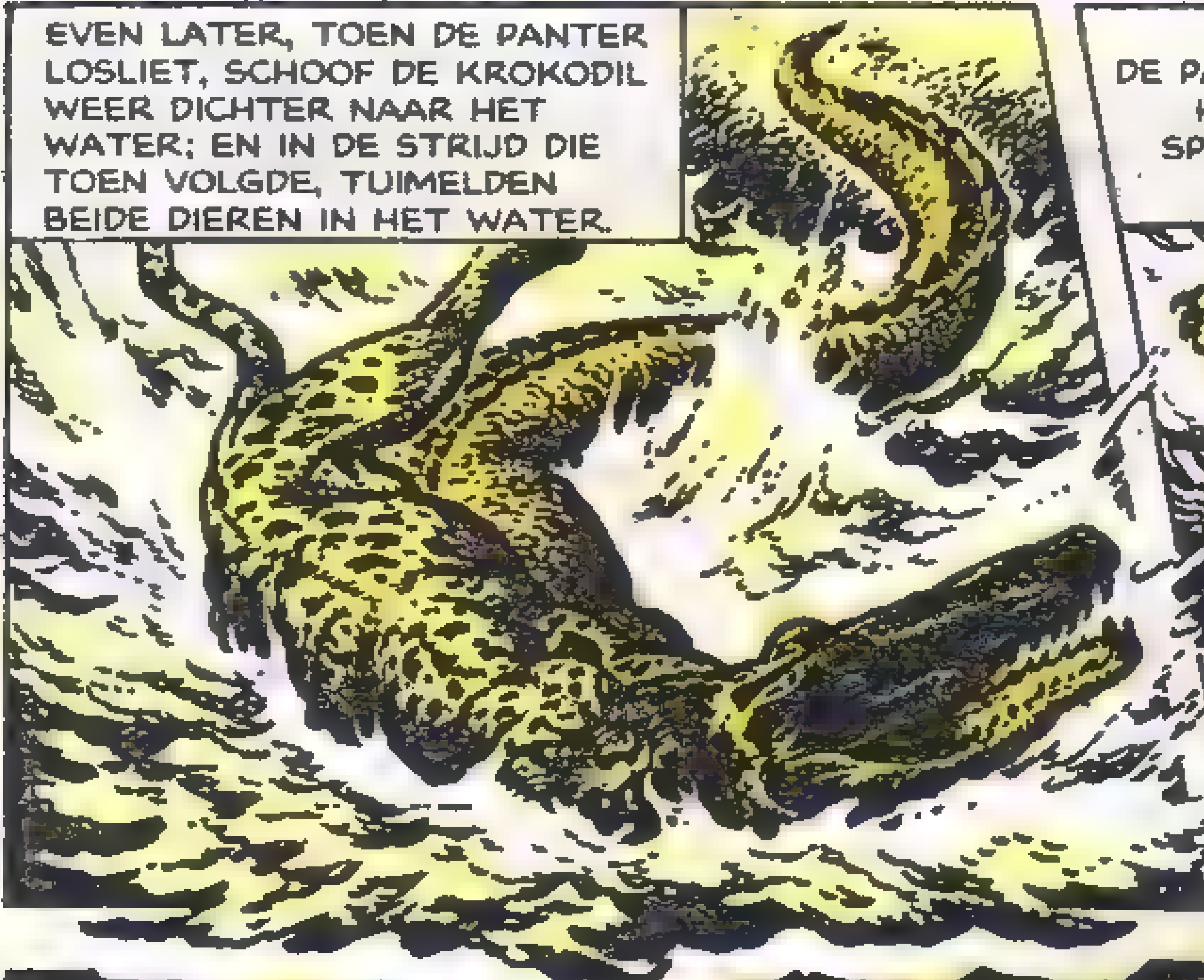

EINDELIJK VOND HIJ EEN BOOM WAAR BIJNA GEEN MUSKIETEN WAREN EN EEN KOEL WINDJE HEM VERKWIKTE.
IK BIND WAT TAKKEN AAN ELKAAR EN BLIJF HIER VANNACHT LIGGEN.

DE ZON DAALDE AL TOEN HIJ ONDER BIJ DE BOOM GERITSEL HOORDE.
EEN PANTER DIE OP ZIJN PROOI AFGAAT WAARSCHIJNLIJK...

EVEN LATER ONTDEKTE MARTIN DE PROOI. DE PANTER SPRONG BOVEN OP EEN KROKODIL, DIE AAN DE KANT LAG TE SLAPEN.

DE KROKODIL VERDEDIGDE ZICH EN PROBEERDE IN HET WATER TE KOMEN. TOEN BLEEF HIJ STIL LIGGEN, TERWIJL DE PANTER ZIJN TANDEN IN DE HARDE PANTSERHUID ZETTE.

AF EN TOE HIELD DE PANTER EVEN OP; DAN PROBEERDE DE KROKODIL WEER HET WATER IN TE GLIJDEN, WAAROP DE PANTER HEM METEEN WEER AANVIEL.
HIJ SPEELT GEWOON KAT EN MUIS MET DE KROKODIL. WAT EEN VRESELIJK GEZICHT...

EVEN LATER, TOEN DE PANTER LOSLIET, SCHOOF DE KROKODIL WEER DICHTER NAAR HET WATER; EN IN DE STRIJD DIE TOEN VOLGDE, TUIMELDEN BEIDE DIEREN IN HET WATER.

NU KEERDEN DE KANSEN. DE PANTER PROBEERDE AAN WAL TE KLAUTEREN, MAAR DE KROKODIL SPERDE ZIJN MUIL OPEN EN GREEP ZIJN VIJAND IN ZIJN RUG VAST.

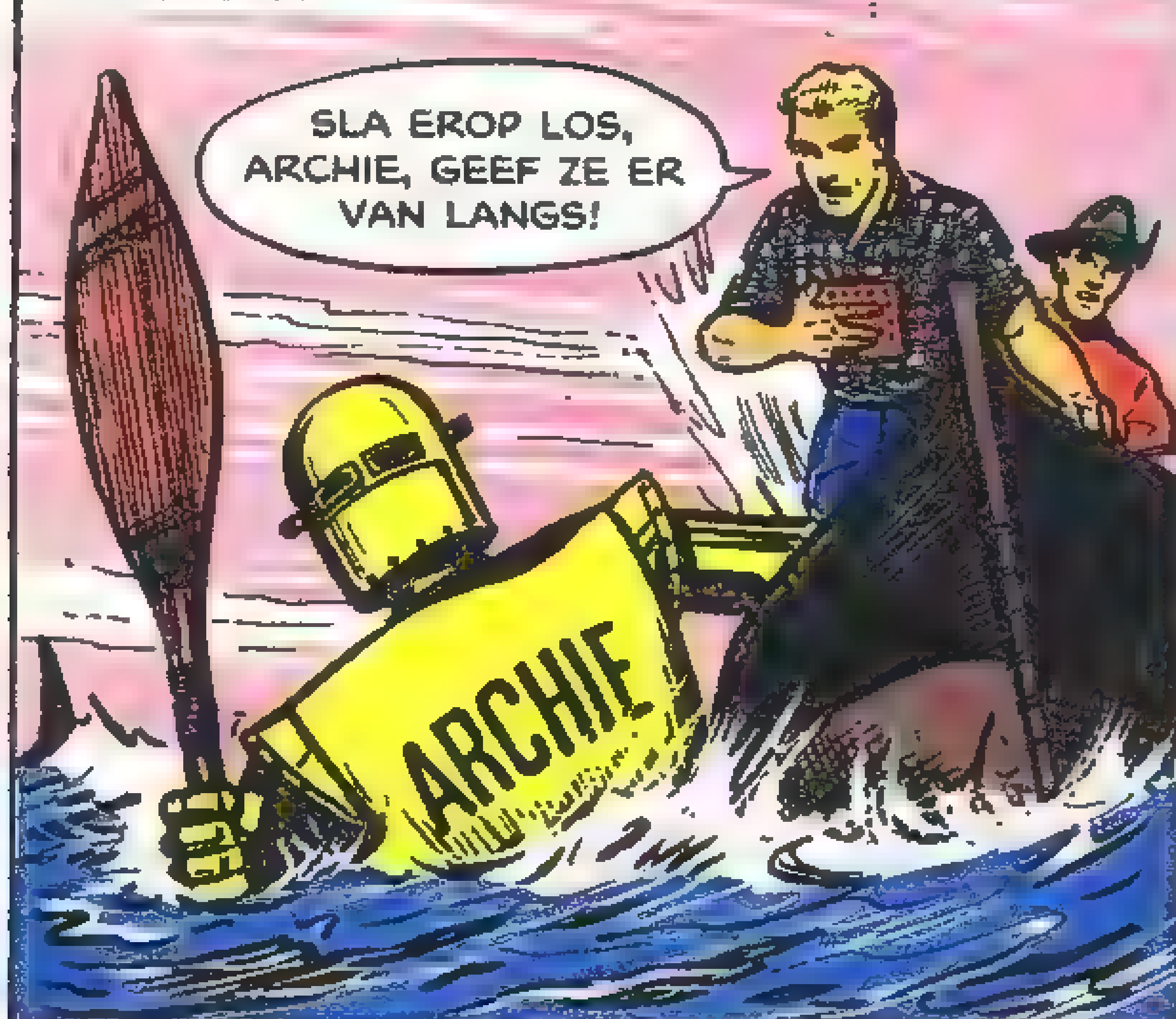

HET WATER SPATTE HOOG OP, DOOR DE WILD SLAANDE STAART VAN DE KROKODIL.
GEBRUL EN GESNUIF KLONK BOVEN ALLES UIT, TOTDAT DE KROKODIL MET ZIJN PROOI NAAR DE DIEPTE VERDWEEN.

TOEN WERD HET DOODSTIL...
NOG WAT LUCHTBELLEN EN RIMPELS OP HET WATER, VERDER WAS ER GEEN SPOOR VAN EEN GEVECHT MEER TE ZIEN...

MARTIN HAD ADEMLOOS IN DE BOOM TOEGEKEKEN, ANGSTIG EN ONTSTELD.
EINDELIJK VIEL HIJ IN SLAAP EN DROOMDE VAN DE VELE GEVAREN DIE HIJ DE LAATSTE TIJD HAD DOORSTAAN.

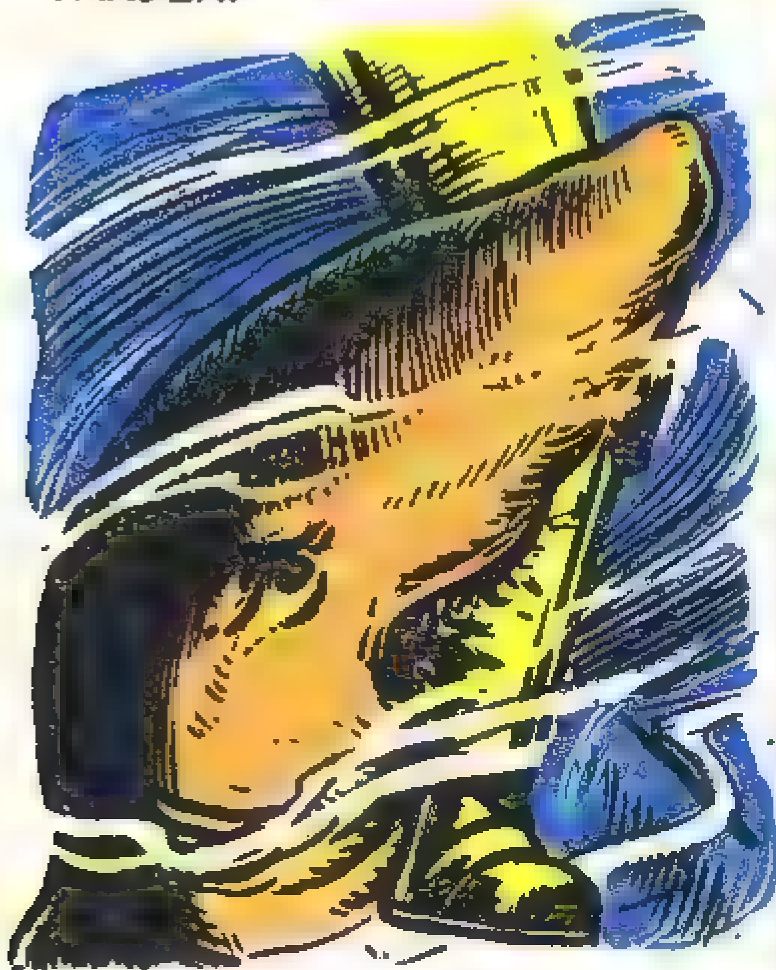
De man van staal

EEN HAAI WAAGDE HET ARCHIES BEEN TE GRIJPEN, TEN KOSTE VAN ZIJN TANDEN!

INTUSSEN WAS HET STAMHOOFD MET DAGUSTA EN PATCH VEILIG GELAND.

VRIENDELIJK DANK! U HEBT ME EEN GROTE DIENST BEWEZEN, STRAKS ZAL IK U VERTELLEN WAAR DE IJZEREN VOGEL IS NEERGESTREKEN!

IN ORDE, WE BLIJVEN TOT UW DIENST, OPPERHOOFD.

DAGUSTA KEEK UIT OVER HET WATER EN LACHTE BOOSAARDIG.

GAAT GOED, HÈ? DIE DAAR KOMEN NIET EENS LEVEND AAN WAL, DAAR ZORGEN DE HAAIEN WEL VOOR. DE BUIT VAN HET VLIEGTUIG IS ZO GOED ALS BINNEN...

DE GOLF HAD HEN BIJNA BEREIKT, TOEN TED EEN IDEE KREEG.

ZET JE SCHRAP, KEN. ALS WE MET DIE GOLF MEE KUNNEN KOMEN, STAAN WE DADELIJK AAN LAND. ARCHIE, IN DE BOOT, VLUG!

ARCHIE ROEIDE ALS BEZETEN; DE STEVEN BLEEF RECHT OP DE SPRINGGOLF GEWEND.

PRACHTIG! DAT HEBBEN WE GEHAALD! NU NOG EVEN EN WE ZIJN AAN LAND.

ARCHIE

ALS EEN SPEELBAL WERD HET BOOTJE DOOR DE BRANDING GESLEURD.

EVEN LATER WERDEN BOOT EN BEMANNING OP HET STRAND GESMETEN.

ONGEDEERD STONDEN DE MANNEN ECHTER OP.

KOM MEE! HET STAMHOOFD HEEFT DAGUSTA HET GEHEIM NOG NIET VERTELD EN ALS WE EEN BEETJE GELUK HEBBEN...

VLUG LIEP KEN HET STRAND OP, MAAR BLEEF PLOTSELING ONTMOEDIGD STAAN.

JAMMER, WE KOMEN TE LAAT, TED, ZE ZIJN ONS TOCH NOG VOOR GEWEEST! HET IS AFGELOPEN...

Katy knapt het wel op

EVEN WAS KATY SPRAKELOOS. TOEN HET NIEUWS TOT HAAR DOORDRONG, KEERDE ZE ZICH FEL TEGEN CROWLEY.

DUS DAAROM WAS JE ZO GEBRAND OP ONZE OLMENHOVE!

ZE WISTEN HET VERMOEDELIJK AL LANG, KATY.

DAT GAAT JOU NIKS AAN, DE OLMENHOVE IS NU TOCH VAN MIJ. GEEF OP DIE GOUDKLOMPJES EN GA VAN MIJN ERF AF!

MAAR NU KWAM DE SHERIFF TUSSENBEIDE.

NIKS ERVAN! DE JACKSONS HEBBEN TIJD OM TE BETALEN TOT ZONSONDERGANG EN DE ZON IS NOG NIET ONDER. ZE KUNNEN ZOEKEN NAAR MEER GOUDKLOMPJES EN ALLES BETALEN.

MAAR IK...

DE CROWLEYS BEGREPEN DAT ZE VOORGOED VERSLAGEN WAREN.

ALS JE NOG EEN GOEDE RAAD WILT AANNEMEN, VERHUIS DAN NAAR EEN ANDERE STREEK. WANT DE HELE OMTREK ZAL VAN JULLIE GEMENE STREKEN HOREN. DAAR ZAL IK WEL VOOR ZORGEN.

OPGELUCHT EN UITGELATEN VAN BLIJDSCHAP DANKTEN ZE DE SHERIFF.

DE OLMENHOVE IS NU GERED.

NIET TE GELOVEN, HÈ, KATY?

DIT IS DE MOOISTE DAG IN MIJN LEVEN!

VOOR MIJ NIET MINDER, KATY. HET DOET ME PLEZIER DAT JULLIE VOORTAAN MET RUST GELATEN ZULLEN WORDEN.

ZO GAUW DE CROWLEYS HET GELD VAN KATY ONTVANGEN HADDEN, VOLGDEN ZE DE RAAD VAN DE SHERIFF OP EN VERHUISDEN NAAR EEN ANDERE STREEK. VOOR DE JACKSONS BEGON EEN NIEUW LEVEN. NIEMAND NOEMDE ZE OOIT MEER „DE WILDE JACKSONS", WANT IEDEREEN RAAKTE BEVRIEND MET HET GELUKKIGE DRIETAL OP DE OLMENHOVE.

De blauwe draak van Awir Bashi

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt. Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter, waar een man, die zich de Blauwe Draak noemt, heer en meester is. Af en toe klinkt er een afschuwelijk gebrul. Frison herkent de Blauwe Draak als Pierre Alcan, een uit de gevangenis ontvluchte moordenaar. Op het eiland houdt hij een grote verzameling slangen en een soort draak die hij vroeger op Madagascar heeft gevangen. Onder leiding van Mgoba, een medicijnman, en Bakeloe, Alcans gewezen helper, willen Nigg en zijn gezelschap door het oerwoud naar de andere kant van het eiland vluchten.*

11

Mgoba gaf het sein voor vertrek.

„Kom mee," zei hij. Het klonk bijna als een bevel. Iedereen gehoorzaamde eraan; allen begrepen dat zij geen betere gids in het oerwoud konden krijgen. Mgoba had bijna geheel zijn leven in de wildernis doorgebracht, hij kende de geheimen en gevaren van de jungle.

Zij volgden zijn schim in de nacht.

XIII

„Oppassen," siste Bakeloe en, in navolging van Mgoba, strekte hij beide armen wijd uit om de anderen tegen te houden. Ze stonden stil, roerloos, in het donker. Niemand zag of hoorde iets bijzonders. Albert en Paw-Min, die de tent aan een stok tussen zich in droegen, legden het vrachtje op de grond. Ze luisterden ademloos. Ergens in het bos kwetterden vogels, het gewone geluid waar ze al zó aan gewend waren, dat ze het nauwelijks meer hoorden. De torenhoge bomen van het woud verduisterden de hemel slechts gedeeltelijk. De slingers van de lianen tekenden zich scherp af tegen de lucht.

Behoedzaam deed Bakeloe twee, drie stappen voorwaarts en zijn hand greep naar de gordel, naar de plaats waar hij het mes had gestoken. Ook Mgoba was het niet ontgaan, dat er onraad dreigde. Hij maakte vreemde, grillige gebaren met de handen en danste zonder gerucht te maken van de ene voet op de andere. Blijkbaar was hij weer aan het toveren. . .

Ze waren nu zowat een uur onderweg, lang genoeg echter om te weten dat het geen pleziertochtje zou worden. Mgoba was de gids, maar de weg die hij volgde, had niet veel met een weg van doen. Hij voerde dwars door dicht struikgewas en in het donker bleef men telkens aan de doornen haken. Kleren scheurden en handen werden opengekrabd. De rotsachtige bodem lag dicht bezaaid met scherp gesteente. Telkens struikelde er iemand, behalve Mgoba, die blijkbaar katteogen had. Soms ging zijn gestalte geheel en al in de duisternis verloren, maar zodra ergens de maan tussen het geboomte doordrong, stak hij beide armen in de hoogte, zodat de anderen zijn handen konden zien bewegen.

Arthur Nigg had gevraagd of er geen betere weg te vinden was.

„O, zeker, betere weg is er, bwana," had Mgoba geantwoord. „Goede weg langs de zee. Maar die weg meester Alcan ook kennen en hij ons dan ziet gaan en schiet van hoog van de bergen."

Hij had gelijk. Het zou voor Alcan en zijn mannen een koud kunstje zijn om de

vluchtelingen in te halen, indien ze de weg volgden die langs de kust liep.

En zo ging het voort, langzaam, voetje voor voetje, tot op het moment, waarop Bakeloe de armen uitstak en zei: „Uitkijken! Oppassen! Gevaar!"

En toen zagen ze hoe Bakeloe plotseling met een bliksemsnelle beweging zijn mes in een van de dikste lianen stak, een liaan, die plotseling begon te bewegen, heen en weer slingerde en daarna met een plof naar beneden viel. Bakeloe had een reuzenslang gedood.

Bakeloe wendde zich tot de anderen. „Kijk, daar moet je voor oppassen, voor die grote knapen! Daar wemelt het hier van!"

Hij had het beter niet kunnen zeggen, want plotseling klonk er een luid gehuil uit het duister. Het was miss Alice, die het op haar zenuwen kreeg, toen ze van de slangen hoorde.

„Ik wil terug," gilde ze, „ik wil terug!"

Toen klonk de zachte stem van Moena. „Miss Alice moet niet bang zijn voor slangen. Niet bang, als Bakeloe en Mgoba er zijn. Bakeloe alle slangen doodt. Mgoba heeft ze allemaal betoverd."

„Kom, Alice," snauwde Frison, „begin je weer met die flauwigheden?"

En mevrouw Nigg, eveneens prikkelbaar en óp van de zenuwen, riep uit: „Gá dan terug! Als je bang bent, moet je niet meegaan."

Uit alles bleek dat de stemming, vooral onder de vrouwen, erg geprikkeld was. Meneer Nigg vond het raadzaam de gemoederen te kalmeren. „Laten we geen onzin praten! We zijn op weg en er ís geen terug meer. Voor niemand. En als Alice verstandig is, zal ze zich beheersen."

Bakeloe trok zich van heel dit tafereeltje niets aan. Hij zei tot de jongens:

„Ja, ik heb geleerd hoe ik met die lieverdjes om moet gaan." Hij bedoelde de slangen.

„Ik zou hem niet gezien hebben," bekende Nigg.

Toen de zon opging, werd er halt gehouden.

„Zijn we er nu bijna?" vroeg Arthur Nigg aan Mgoba.

Mgoba keek hem niet-begrijpend aan.

„Of we al dicht bij de baai zijn."

Mgoba schudde het hoofd en vroeg zich af of Nigg het in zijn bovenkamer mankeerde.

„Nog heel ver," zei hij, „nog heel ver. Vandaag, morgen, overmorgen... lopen... Alle dagen lopen, lopen!"

Nu begreep Nigg er niets meer van. De afstand van de nederzetting naar de baai bedroeg volgens Bakeloe twintig kilometer. Dat is een heel eind, maar tenslotte kun je die afstand in één nacht best lopen.

Nu kwam Bakeloe ertussen. „We hebben zeker niet meer dan vier kilometer gelopen."

Arthur Nigg schrok en de jongens, die bij hem stonden, riepen allebei tegelijk: „Vier? Niet meer?"

Bakeloe schudde het hoofd. „Misschien nog minder," zei hij. „En nu moeten we eerst wat slapen. Ik zal de eerste wacht nemen; de tweede wacht is voor jou, Nigg, en dan breken we op. Frison neemt morgen de eerste wacht. Enzovoort. Totdat we er zijn."

Frison zat peinzend voor zich uit te staren en speelde met een takje. Opeens vroeg hij: „Totdat we er zijn. Hoelang zal dat duren?"

Bakeloe keek naar de lucht alsof het daar stond geschreven.

„Laten we zeggen... een dag of acht."

„Acht dagen!"

Ze riepen het in koor.

„Acht dagen?" Frison keek somber. Hij dacht het allereerst aan zijn maag. „En wat moeten we in die tijd eten?"

„Laat dat maar aan mij over," zei Bakeloe.

Het was geen grootspraak. Toen hij na de eerste wacht hen wekte, brandde er een vuurtje en boven dat vuurtje hingen moten slang te braden. Het vlees geurde heerlijk.

En niemand die er vies van was. Zelfs miss Alice niet...

Het was vooral met miss Alice dat ze onderweg het meest te stellen hadden. De anderen gedroegen zich flink. Zelfs Eliza sloeg zich door de moeilijkheden heen alsof ze een man was. Op een keer, toen ze Frison vermoeid en moedeloos zag zitten — de man werd mager van al het zware werk dat aan het openhakken van een pad verbonden was — wilde ze het werk van hem overnemen. Maar de mannen protesteerden. Dat was geen vrouwenwerk, zeiden ze.

Over gebrek aan voedsel hadden ze niet te klagen. Telkens als het kamp werd opgebroken, bleef er gebakken slang achter.

De vierde dag was de moeilijkste. Ze kónden niet meer. Daar kwam nog bij dat ze op een afschuwelijke manier gekweld werden door de muggen, heel kleine mugjes. Maar ze konden gemeen steken en overal waar ze geprikt hadden, ontstond een rode plek, die eerst pijn deed en later begon te jeuken.

Daar kwam nog bij dat Mgoba nogal gek deed. Het leek wel alsof hij aan het twijfelen was geraakt. Hij bleef soms als een wild dier, het hoofd achterover, staan snuiven. Dan strekte hij de arm uit om de richting te wijzen en verklaarde: „Ik de zee ruiken... De zee dichtbij komen... Dáár de zee!"

Hij beschikte blijkbaar over een uitstekend reukorgaan, want ze moesten

Het vlees geurde heerlijk.

nog twee dagen trekken voordat ze de zee zagen.

De achtste dag zakte miss Alice ineen. Het was al donker. De aarde was moerassig. Er hing een zware geur tussen de bomen. Takken kraakten en vogels krijsten wild. Het duurde een poosje voordat men miss Alice miste. Eliza was de eerste die het opmerkte.

„Oehoe!" gilde zij om de anderen tot staan te brengen. Want Mgoba, de gids, en Arthur Nigg waren al vijftig meter vooruit. Ook Bakeloe, die juist bezig was een taaie, weerspannige tak weg te snijden.

Frison kwam als eerste aangewaggeld. Hij kreunde: „Ik kan niet meer. Wat is er aan de hand?"

„Alice is weg," zei Eliza.

„Weg? Hoezo, weg?"

„Verdwenen. Ik merkte het opeens. Ik denk dat ze ergens ligt. Het arme schepsel is er ellendig aan toe. We moeten haar zoeken."

„Ben je gek," snauwde Frison ten einde raad, „laat maar liggen. Ik heb genoeg van dat gezanik. Het mens heeft elk ogenblik wat. Ze moet maar zien dat ze thuiskomt."

„Nee," zei Eliza tegen Frison, „dát kun je niet menen. Denk aan de slangen."

„Ach ja," schokschouderde Frison, „natuurlijk meen ik het niet. Ze kan nog niet ver weg zijn. Een kwartier geleden heb ik haar nog gezien. Ze liep toen vlak achter me."

Nu had het hele gezelschap zich verzameld. Zij keerden terug langs het pad, dat zij pas gehakt hadden. Na vijf minuten vonden ze Alice. Als een hoopje vodden lag ze hulpeloos in de modder. Ze kon niet meer. Haar voeten bloedden.

„Laat me maar liggen," jammerde ze. „Ik wil doodgaan."

„Ben je gek," zei Frison grof, „voor doodgaan is het altijd nog tijd genoeg. Sta op en probeer te lopen."

„Ik kan niet meer."

„Proberen," drong Frison aan. „Ik kan ook niet meer. Maar we moeten. Als je wilt, dan kun je."

Nigg drong Frison opzij. „Wat doen we? We moeten een draagbaar maken."

„Onzin," zei Bakeloe, „ik draag haar."

En de daad bij het woord voegende bukte hij zich, tilde het meisje op en slingerde haar als een baal over zijn schouder.

De stoet trok verder.

XIV

Plotseling, de volgende morgen al, bleek de zee dichterbij dan iemand had kunnen

vermoeden. Het geruis van de branding klonk iedereen als muziek in de oren.

Na een half uur stonden ze op een vooruitstekend rotsblok naar het blauwe water van de oceaan te staren, met het merkwaardige, al te optimistische idee, dat nu alle ellende voorbij was.

Arthur Nigg begon zelfs weer over de bloedrobijn te praten en plannen te beramen of hij het ding nog op de een of andere manier in bezit kon krijgen. Het irriteerde hem, dat hij zijn zending niet tot het einde toe ten uitvoer had kunnen brengen. Het irriteerde hem ook, dat men ginds in Rangoon wellicht zou denken, dat hij ermee vandoor was gegaan, omdat nooit iemand er meer iets van hoorde. Zijn goede naam stelde hij boven alles op prijs.

Zijn vrouw praatte anders. „Wat kan jou die robijn nu schelen? Wees blij dat we zover zijn gekomen! Vannacht nog dachten we dat we voorgoed in het oerwoud waren ingesloten."

En ondanks vermoeidheid en uitputting, ondanks de bloedende voeten, ondanks de bulten, die de muggen veroorzaakt hadden, ondanks dat alles steeg er uit het troepje een vreugdekreet op, toen zij, na over een tweede rotsblok te zijn geklommen, in de diepte de baai zagen. Met de bootjes! En verder geen mens te zien. Geen mens!

„Ja, geen mens," zei Bakeloe, „maar dat vertrouw ik juist niet, zie je. Van het begin af heb ik erop gerekend dat de Blauwe Draak er wachtposten zou hebben achtergelaten. En in ieder geval heeft hij ze erheen gestuurd, toen hij onze verdwijning bemerkte. Dat kan niet anders. Als je het mij vraagt, zitten de bewakers ergens in holen verscholen."

„En hoe wil je die dan onschadelijk maken?" vroeg Frison. „Zeker met de prutswapens, die wij bij ons hebben?"

Bakeloe trok een geheimzinnig gezicht. „Daar weet ik wel raad op." Hij wees naar Mgoba.

„Moet hij ze soms betoveren?" spotte Frison.

„Zo iets," gaf Bakeloe toe. „Het lijkt er een beetje op. Vergeet niet dat de bewakers in toverij geloven. Dus... Dús... zijn ze bang voor Mgoba, omdat ze hem als een machtige tovenaar beschouwen. Mgoba kan alles van hen gedaan krijgen, wat hij wil. Hij hoeft ze alleen maar lelijk aan te kijken."

Nigg zuchtte. „Ik hoop dat je gelijk hebt, hoewel..."

Hiermee was het onderwerp uitgeput. Het was tijd om voor een maaltijd te zorgen. Een moeilijk ding, vond Frison. Hier zouden ze geen slangen meer vinden. Bakeloe echter wist altijd raad en nauwelijks was hij vijf minuten weg geweest, of hij kwam al met een schildpad aansjouwen.

„Een brokje vlees," prees hij, „waar we van zullen smullen!"

En er werd inderdaad gesmuld. Een vreemd gevoel van bevrijding was over het gezelschap gekomen. Er was een eindpunt bereikt en ze konden rusten. Er werd zó gesmuld, dat niemand bemerkte, hoe Mgoba zich langzaam van een rots liet glijden en over het strand in de richting van de baai sloop. Ze zagen ook niet hoe hij zich met slierten zeewier behing, zodat hij er onherkenbaar uit zag, als een wonderlijk monster. Zo uitgedost liep hij met dansende bewegingen in de richting van de baai, waar de beide boten lagen. Niemand te zien, niemand kwam te voorschijn.

Mgoba kreeg reeds de indruk, dat er niemand bij de boten was om ze te bewaken. Maar toen zag hij donkere gedaanten langs de rotsen sluipen. Drie, vier, nee, het waren zes man, met speren en assegaaien gewapend; ze dachten er echter niet aan Mgoba te bedreigen. Integendeel: ze rilden en beefden van angst, toen ze de tovenaar zagen naderen.

Toen Mgoba naar hen toe ging en zelfs hard liep om hen in te halen, renden ze gillend weg, totdat ze, bij de steile rotswand gekomen, niet verder meer konden. Daar sprak Mgoba hen toe in hun eigen taal, maar hij deed dit met zo luide en dreigende stem, dat de kerels niets anders meer konden doen dan ja knikken. Ja, ze zouden weggaan! Ja, ze zouden de witmensen geen kwaad doen. Ja, de Blauwe Draak was een duivel en hij was slecht. Ze gaven Mgoba in alles gelijk. Als hij hen maar liet gaan! Ze smeekten erom op hun knieën. En het succes van Mgoba was volkomen, toen hij naar de horizon wees, waar zwarte wolken boven de zee kwamen aandrijven en waar reeds de eerste bliksemschichten flitsten.

Het onweer was in volle gang, toen Mgoba bij het gezelschap terugkeerde en bij Bakeloe en de anderen verslag uitbracht van zijn wedervaren.

„Dus," zei Arthur Nigg, „we kunnen ons veilig inschepen."

Bakeloe keek bedenkelijk. „Nu ja, veilig... veilig. Natuurlijk kan er van alles gebeuren. En we moeten nog zien, hoe we het klaarspelen. Met zijn allen in één boot gaat niet. En die sloep is veel te klein; die is op hoogstens twee man berekend."

De regen viel met stromen neer en doofde het vuur, waarop ze de schildpad geroosterd hadden. De donder deed de rotsen trillen. Maar dat kon ze allemaal niet meer schelen; de vrijheid was immers nabij!

„Een van de belangrijkste dingen is," zei Bakeloe, „om voldoende voedsel aan boord van het grootste bootje te brengen. We moeten eten hebben voor vier of vijf dagen. Het is lang niet zeker dat er benzine genoeg aan boord is. Misschien is er helemaal geen benzine en dan zullen we moeten zeilen. Als de wind meezit, kunnen we binnen vier of vijf dagen op het vasteland staan."

„En als de wind niet meezit?" vroeg Frison.

Als enig antwoord haalde Bakeloe de schouders op. En Nigg dacht in stilte: dan duurt het misschien een week, een maand of langer.

Voedsel, ja, dat was nu wel het gewichtigste vraagstuk, gewichtiger haast nog dan de vraag hoe iedereen zich in die boot moest wringen.

Het werd even stil in het groepje. De eerste blijdschap, omdat het eerste deel van de vlucht achter de rug was, bekoelde wat. Nieuwe moeilijkheden stonden te wachten.

„Dan zullen we maar meteen beginnen," stelde Nigg voor. Schildpadden waren er in overvloed. „Niet de grootste," vermaande Bakeloe, „we moeten proberen ze levend mee te nemen. Anders bederft het vlees toch maar. In de hitte kunnen we het nog geen vierentwintig uur bewaren."

Moena deed geweldig haar best. Zij toonde zich een kraan in het vangen van schildpadden. Ze kende de soorten. Als ze er een zag, pakte ze hem beet en legde hem snel op de rug, zodat hij niet meer weg kon komen.

Terwijl ze zo bezig waren, zagen ze zo nu en dan boven op de rotsen een schichtige gedaante verschijnen: een gezicht, dat even uit het struikgewas keek en zich onmiddellijk terugtrok. Vooral Eliza en miss Alice hadden het er niet op begrepen. Geen wonder trouwens, want soms kwamen de gestalten op een speerworp nabij. De aanwezigheid van Mgoba echter scheen hen op eerbiedige afstand te houden. Ze bleken erg bang voor de tovenaar te zijn.

De mannen echter vreesden dat ieder ogenblik Pierre Alcan zou komen opdagen. Ze hoefden er niet op te rekenen dat hij de angst voor de tovenaar zou delen! En ze herinnerden zich nog heel goed de allereerste ontmoeting op het strand, toen Marmaduke Stenring hen op het eiland had laten zetten; hoe Alcan, alias de Blauwe Draak, had laten zien wat hij als schutter presteerde!

Gelukkig echter kwam Alcan niet. Hij scheen volkomen op de waakzaamheid en de betrouwbaarheid van zijn inlanders te rekenen.

Intussen hadden Nigg, Albert, Paw-Min, Bakeloe, Frison en Mgoba wel wat anders te doen dan zich bang te maken over de komst van Alcan. De voedselvoorraad moest in de motorboot gestouwd worden. Vijf dagen voedsel voor heel het gezelschap! Dat was een heleboel. Het vervelende was, dat de dieren levend aan boord gebracht moesten worden.

Het werd een krioelende massa, die een groot deel van de voorkajuit vulde.

En aangezien de motorboot niet groot was, duurde het niet lang of de schildpadden kropen overal, tot zelfs in de slaapplaatsen, de vier kooien, twee aan twee boven elkaar aangebracht, voor vier personen. Nu moesten er negen ondergebracht worden!

Wordt vervolgd

Ze beefden van angst, toen ze de tovenaar zagen naderen.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

Het slechte papier

In 1848 werd onoplettendheid aanleiding tot een ontdekking in de papierwereld. In een papierfabriek te Glasgow vergat een van de arbeiders de nodige lijm te doen in een bak met papierbrij. Daardoor ontstonden grove bladen papier, ongeschikt voor de handel. De zuinige patroon, John Kenney, kon het echter niet over zijn hart verkrijgen om het papier weg te werpen. Hij bewaarde het om er notities op te maken. Doch toen hij er met inkt op wilde schrijven, merkte hij, dat de inkt naar alle kanten uitvloeide en door het verknoeide papier opgezogen werd. Hij liet dadelijk een grote hoeveelheid van hetzelfde grove papier vervaardigen en kondigde in de kranten aan, dat hij een nieuwe papiersoort uitgevonden had, die veel beter geschikt was om natte inkt te drogen dan zand, dat tot dusverre gebruikt werd om pas geschreven inkt te drogen. Spoedig fabriceerde John Kenney alleen nog maar vloeipapier en werd er schatrijk door.

Vredestichter

Piet van der Gaag had zorgen. Hij droeg een zware verantwoordelijkheid op zijn schouders en ofschoon hij er langzamerhand wel aan gewend was geraakt, ging hij er nu toch enigszins onder gebukt. Het was de tijd van de grote zomervakantie. Hij logeerde weer een paar weken bij zijn oom Bouwe die een aardig landhuisje met een flink stuk woeste grond bezat in een mooie uithoek van het land.

Ieder jaar weer had Piet in juli en augustus in het rustige Garvendaal een verrukkelijke tijd. Meestentijds zwierf hij met een stel vrienden door de omgeving, dikwijls hielp hij — meer uit geestdrift dan om een zakcentje te verdienen — de boeren een handje bij het oogstwerk en bij tijd en wijle vergezelde hij oom Bouwe op de jacht. Een leventje voor een stadsjongen om jaloers op te zijn. En toch. . . Piet zat diep in de put deze keer.

De reden van zijn zorgen school in zijn voorliefde voor voetballen. Toen hij enkele jaren geleden voor het eerst in Garvendaal kwam, had hij binnen drie weken uit de jongens uit de buurt een prima elftal samengesteld. Nog juist voor het einde van de vakantie had hij het zelfs klaargespeeld om een wedstrijd uit de grond te stampen, die klonk als een klok. Op een zaterdagmiddag hadden ze de juniores van het naburige Berchum uitgedaagd en. . . finaal ingemaakt.

Sinds die gedenkwaardige wedstrijd — uitslag 8-1 voor de Garvendalers! — vormde de jaarlijkse ontmoeting van de beide elftallen het onbetwistbare hoogtepunt van de vakantie. Met steun van oom Bouwe, die in zijn tijd een gevreesde linksback was geweest, wist Piet zijn kornuiten van lieverlede op te kweken tot een fijn stelletje spelers, die de komst van de Berchumers zonder vrees tegemoet zagen. Drie jaar achtereen hadden de stadse juniores, ondanks al hun training, in het zand gebeten. Vorig jaar was er gelijk spel uit de bus gekomen. Het kwam er nu op aan de reeks overwinningen te hervatten. En juist nu. . .

Op een omgevallen boomstam aan de rand van een met riet omzoomde plas piekerde Piet zich suf om uit de narigheid te komen. Als er niet gauw iets gebeurde, bleef er van Garvendaal Vooruit in de komende wedstrijd geen spaan heel. De eenheid in de club was totaal zoek. De spelers waren in twee kampen verdeeld geraakt, die elkaar bij het minste of geringste in de haren vlogen. Evert van

tegen wil en dank

Een eigenzinnig paard bracht de voetbalwedstrijd in gevaar, maar op het laatste ogenblik...

Tuigen, de midvoor en in normale omstandigheden de ster van het veld, stond aan de ene kant; Kees de Lier, een centerhalf waar het hele elftal zich op kon verlaten als op een rots in de branding, aan de andere kant. En het was allemaal de schuld van Madeliefje.

De afgelopen winter had boer de Lier, de vader van Kees, er een paard bijgekocht, een slanke, bruine merrie die hij Madeliefje gedoopt had. Hoe het dier aan deze vriendelijke naam was gekomen, was een raadsel. Het was al driemaal op hol geslagen, de laatste keer met een mestkar achter zich aan die finaal in splinters was gegaan, precies tegen het hek van het notarishuis. Het had al tweemaal een vreedzame burger aangevallen, de eerste keer de postbode, die er een handvol brieven bij in was geschoten, de tweede keer niemand minder dan de burgemeester, die een flinke scheur in zijn jas had opgelopen.

Het was misschien allemaal zo erg niet geweest, als Madeliefje niet bovendien de eigenaardigheid had gehad bij nacht en ontij uit de wei te breken en dan bij voorkeur de tuin van bakker van Tuigen op te zoeken om zich daar te goed te gaan doen aan de sla en de doperwtjes, die de bakker zo zorgzaam in zijn vrije tijd placht te kweken en te vertroetelen. Juist vorige week, midden in de training voor de wedstrijd, was het wéér gebeurd en heel Garvendaal sprak er schande van. Dat wil zeggen, met uitzondering van boer de Lier, die het te druk had om zich met zulke kleinigheden te kunnen bemoeien en met dat al werd de stemming tussen Evert van Tuigen en Kees de Lier steeds slechter en daalden de kansen van het elftal elke dag meer.

Piet van der Gaag, aanvoerder van Garvendaal Vooruit, wiste zich het bezwete voorhoofd af, stond op en slenterde in de richting van het dorp. In gedachten rekende hij voor de zoveelste maal na, hoeveel van zijn spelers de partij van Madeliefje hadden gekozen. Zijn voorlinie lag bij wijze van spreken in duigen. Wat kon hij eraan doen? Het kwam er in de eerste plaats op aan Evert en Kees, de beide steunpilaren van het elftal, weer bij elkaar te brengen. Maar hoe — als het eigenzinnige Madeliefje toch telkens weer roet in het eten gooide?

In gedachten verdiept was Piet de smidse genaderd, waar hij Dick Roling, zijn keeper, nog eens even wilde opzoeken. Uit het felle zonlicht komend, bleef hij op de drempel even staan om zijn ogen te laten wennen aan het donker van de werkplaats, waar met een rossige gloed een zacht vuurtje gloeide onder de enorme blaasbalg, die hij al zo menig uurtje had bediend. Hij had het niet beter kunnen treffen (of niet slechter, al naar je het wilt opvatten), want behalve Dick bleken ook Evert en Kees de smid al gezelschap te houden. En waarover ging het gesprek? Natuurlijk over Madeliefje en haar streken!

„Het kan me niet schelen of het strafbaar is of niet," zei midvoor Evert juist met verheffing van stem. „Mijn vader ergert zich blauw aan dat halfwilde beest van jullie. Dacht je dat het zo leuk was om je ouders telkens ruzie te horen maken?"

„Waarom schut je vader dan zijn sjieke tuintje niet beter af?" ketste Kees terug. „We hebben pas nieuw prikkeldraad om de wei gemaakt. We kunnen toch zeker geen kindermeisje bij de paarden neerzetten?"

Hoefsmid Roling keek met een brede grijns op van zijn aanbeeld.

„Sjonge-sjonge," zei hij, „waar jullie je toch al niet mee bemoeien. Zou je je ouders dat varkentje maar niet liever laten wassen? Ik dacht dat jullie wel andere dingen aan het hoofd hadden met die wedstrijd in het verschiet!"

„Ik heb helemaal geen zin in de wedstrijd," mokte Evert. „Tenminste niet als ik op Kees de Lier aangewezen ben. Die boeren schijnen soms te denken dat ze heer en meester zijn in het hele dorp, andermans tuinen niet uitgezonderd."

Op dit ogenblik mengde Piet zich in het gesprek en hij slaagde erin, zij het dan ook niet zonder moeite, de aandacht af te leiden door een krant uit zijn binnenzak te halen met een verhaal over een nieuw experiment bij de training van het nationale elftal voor het komende seizoen. Gezeten op een boerenkar die op het erf van de smidse op reparatie stond te wachten, bespraken de vier spelers deskundig het voor en tegen van de aangekondigde atletiekoefeningen. Toen ze scheidden, was de vrede weer even getekend. Maar Piet van der Gaag hield zijn hart vast voor het volgende conflict. . .

Gedurende de paar dagen die hem nog van de grote wedstrijd scheidden, leefde Piet als aanvoerder van de Garvendalers onder hoge spanning. Voortdurend was hij op zijn hoede voor gebeurtenissen die op een herleving van de oude vete konden duiden. Met allerlei listige middeltjes wist hij te bereiken dat de beide kemphanen elkaar zo weinig mogelijk voor de voeten liepen; telkens wanneer hij hier of daar een paar spelers trof, wist hij de gemoederen meesterlijk te sussen. En gelukkig werd de training door geen enkele wanklank verstoord.

Totdat de vrijdagmiddag aanbrak, waarop het elftal volgens een welovërwogen plan niet zou trainen. Op die dag keerde hij terug van een zwerftocht over de bezittingen van oom Bouwe, toen hij vlak bij de tuin van bakker van Tuigen opeens een krakend geluid hoorde, dat hem de grootste schrik van zijn leven bezorgde. Hij keerde zich om en ontdekte met ontzetting, dat zijn somberste voorgevoelens werden bewaarheid. Madeliefje, de eeuwige boosdoenster, had zich door het tuinhek gewrongen, een van de palen pardoes uit de grond getrokken en zich midden tussen de aardbeien opgesteld.

Het hart klopte Piet in de keel. Dat ontbrak er nog maar aan, juist nu alles zo gesmeerd liep! Wat kon hij doen om een ramp te vermijden? Als bakker van Tuinen onraad bemerkte, was het te laat. Dat verschrikkelijke beest moest ogenblikkelijk uit de tuin worden gehaald! Onwillekeurig deed Piet een greep in zijn zak, maar er kwam niets anders te voorschijn dan een schoenveter. Madeliefje had alleen een brede buikriem om. Geen bit, geen halster, niets!

Zich niet bewust van zijn eigen moed, ging hij voorzichtig op Madeliefje af. De merrie had juist een struik uit de grond getrokken en keek verwonderd achterom. Behoedzaam naderde Piet het dier van terzijde en greep het tenslotte met vaste hand bij de manen. Terwijl hij uit alle macht begon te trekken, sprak hij het paard vriendelijk toe. En min of meer tot zijn stomme verbazing begon het gedwee te volgen, het tuinhek door en de weg op.

Piet haalde verlicht adem. Maar waar moest hij met het beest naar toe? De weide van boer de Lier lag zeker twee kilometer verder en was alleen via een omweg te bereiken. Piet besloot eieren voor zijn geld te kiezen en met de merrie dwars over het grondgebied van zijn oom te gaan. Toen hij eenmaal de harde weg achter zich had gelaten, bracht hij Madeliefje tot staan, klopte het dier sussend op de hals en legde, om ontvluchting te voorkomen, een paar flinke knopen in de manen, zodat hij beter houvast had.

Tot dusver ging alles goed. Madeliefje gedroeg zich voor haar doen bijzonder gehoorzaam, al deed ze dan ook op een gegeven ogenblik een plotselinge uitval naar Piets linkermouw, zodat hij bijna ondersteboven werd geworpen. Over een stuk heide en een terrein dat met dicht struikgewas was begroeid, naderde de nieuwbakken dresseur de rand van de veenplas, het enige obstakel van betekenis dat hem nog van de grond van boer de Lier scheidde. Stap voor stap leidde hij het paard eromheen, er wel voor oppassend dat hij de drassige oevers niet te dicht naderde.

Toen gebeurde het. Ergens in de buurt klonken vlak achter elkaar twee harde geweerschoten, blijkbaar afgevuurd door een jager die zich op niet al te grote afstand in het veld bevond. Eer Piet besefte wat er gebeurde, had Madeliefje zich losgerukt. Hinnikend verhief het dier zich op zijn achterbenen, kwam daarna met een smak op de grond terug, sloeg wild achteruit en holde weg.

„Kom hier, stommerik!" schreeuwde Piet de merrie woedend achterna. Maar het was al te laat. Het dier rende regelrecht de veenplas tegemoet, die op deze plek door een hoge rietkraag was omzoomd. Met een forse sprong nam Madeliefje de hindernis en onmiddellijk daarna hoorde Piet een plons, gevolgd door een zuigend geluid, dat hem de adem in de keel deed stokken. Het paard zonk weg in de modder!

Zo snel als zijn benen hem konden dragen, vloog hij naar de plaats des onheils. Het was precies gegaan zoals hij had vermoed. Madeliefje was al tot aan de borst in de blubber gezakt en hoe het dier zich ook inspande, er was geen ontsnappen aan. Hoe meer het worstelde om vrij te komen, des te dieper verdween het in de modder. Een paar seconden stond Piet het tafereel met afgrijzen gade te slaan. Toen drong het tot hem door dat Madeliefje een wisse dood tegemoet zou gaan, tenzij hij ogenblikkelijk ingreep.

Buiten adem rende hij terug naar het dorp om alarm te slaan. Bakker van Tuigen was de eerste die hij kon beschreeuwen. De man keek hem verbijsterd na, terwijl hij als een hazewind zijn tocht voortzette. Op smid Roling had hij zijn hoop gevestigd. En niet tevergeefs, zoals hij tot zijn opluchting merkte. De smid wist dat er een tractor stond op een van de akkers in de omgeving van de plas. En tot zijn onuitsprekelijke vreugde zag Piet opeens ook boer de Lier naderen, die op zijn gemak kwam aanfietsen met een halster aan het stuur, op zoek naar zijn verdwenen lievelingspaard.

Iedereen werkte zich in het zweet om het dier te redden.

Eer er vijf minuten verstreken waren, was een hele optocht op weg naar de plek waar het radeloze dier zich hoe langer hoe verder in de modder vastwerkte. Voorop ging boer de Lier, daarna volgden de smid en de kruidenier, een paar spelers van de voetbalclub sloten zich bij het gezelschap aan en tot ieders verrassing bleek ook de bakker reeds op pad te zijn getogen om te zien of hij de helpende hand kon bieden!

Bij de plas aangekomen, begonnen een paar van de mannen onmiddellijk de nodige takken uit het struikgewas te scheuren om de oever enigszins begaanbaar te maken. Een van de jongens kreeg opdracht een paar spaden te halen en een stevig eind touw. Boer de Lier stond in de voorste gelederen en verdween zelf bijna tot zijn middel in de modder bij een poging om Madeliefje de halster over de kop te schuiven. Smid Roling haalde inmiddels de tractor die, waggelend als een voorwereldlijk monster, dwars door de hei kwam aanschuiven.

Stapje voor stapje vorderde de reddingsploeg. Iedereen werkte zich in het zweet om het dier te redden. Piet en een paar van zijn vrienden hielpen dapper mee bij het aanslepen van takken en het lossteken van heideplaggen. En met trots stelde de aanvoerder tussen de bedrijven door vast dat de twee grootste rivalen uit zijn geliefde elftal, Kees de Lier en Evert van Tuinen, elkaar de loef probeerden af te steken bij het plotselinge karwei!

Het was ondertussen de hoogste tijd. Madeliefje was bijna tot aan haar nek in de modder verdwenen. Het dier had nu zijn halster aan, maar er viel niet aan te denken er gebruik van te maken om het op de vaste wal te trekken. Er zat niets anders op dan het touw, dat inmiddels uit het dorp was gehaald, aan de buikriem van het dier te bevestigen. Een gevaarlijke onderneming! Want niet alleen moest het doodsbange dier zo rustig mogelijk blijven, want anders zou alle moeite tenslotte toch vergeefs zijn, maar degene die de taak kreeg uit te voeren, liep zelf ook gevaar in de slappe, zuigende grond vast te raken!

De keus viel op Piet, de langste en tengerste en dus de lichtste van het gezelschap. Hij balanceerde als een echte evenwichtskunstenaar op de rand van de versterkte oever, zich met de ene hand vastklemmend aan een sterke mannenarm en met de andere grijpend naar de glibberige buikriem, waarvan nog juist het laatste stukje boven de modder uitstak. Van dichtbij ving hij een glimp op van het hoofd van de merrie, die hem

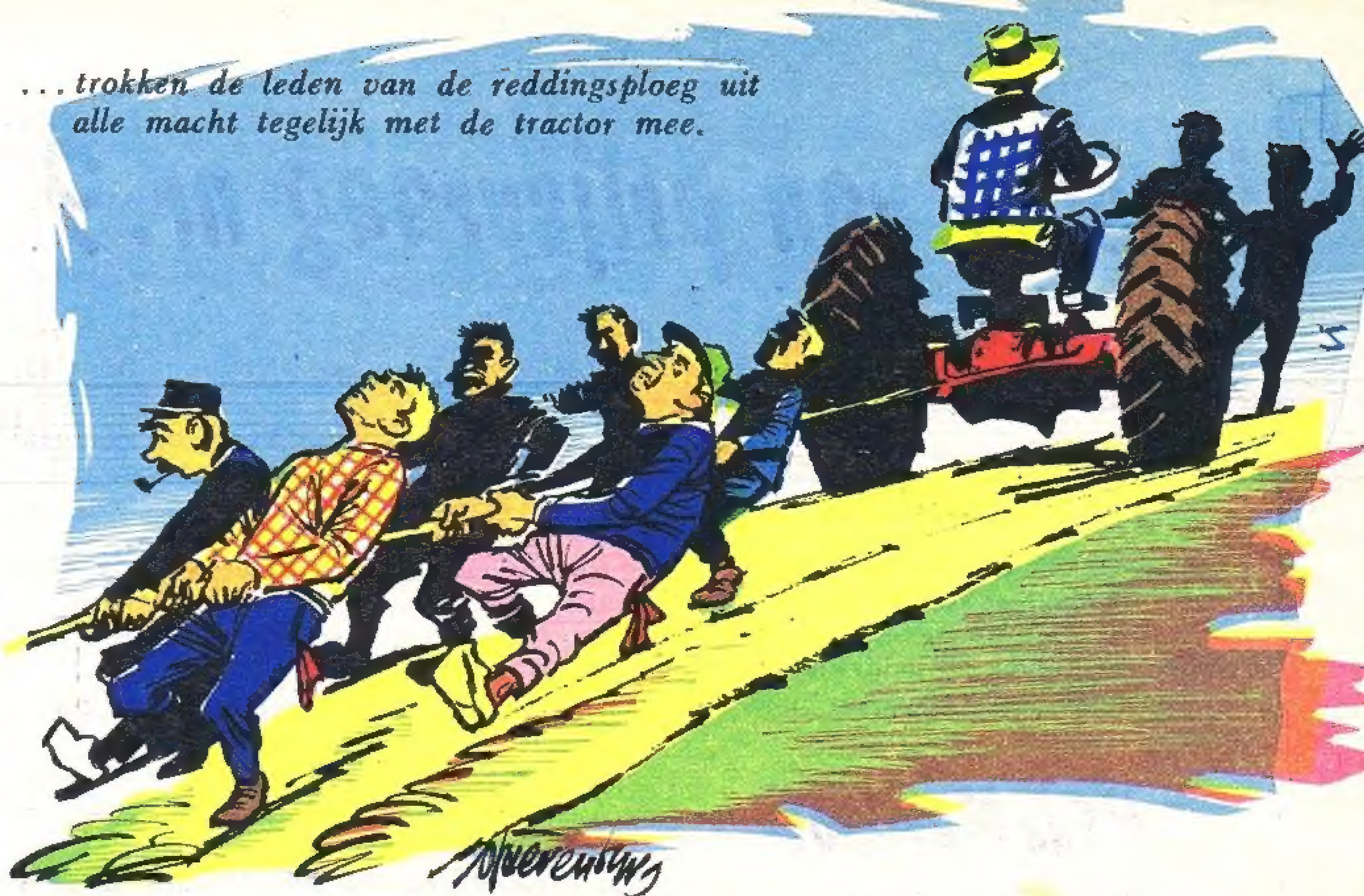
met zacht gehinnik een bedroefde blik uit haar grote, rollende ogen toewierp.

Het gelukte!

Met een luid hoera werd het succes van Piets moedige optreden begroet. Smid Roling had intussen de tractor zo gunstig mogelijk opgesteld. Hij wachtte totdat Piet een paar stevige knopen in het touw had gelegd en daarna begon hij langzaam te trekken. Geleidelijk spande zich het touw. De knopen werden één voor één dichtgeschoven. Ieder hield zijn adem in, in afwachting van het moment dat er beweging in het paard zou komen. Madeliefje scheen na al deze drukte haar lot geduldig af te wachten. . .

Het arme dier zat zo vast dat de wielen van de tractor begonnen te slippen. „Helpen, jongens!" schreeuwde Piet boven het geronk van de motor uit. Even later trokken de leden van de reddingsploeg zonder uitzondering uit alle macht tegelijk met de tractor mee. Uit de diepte klonk een zuigend en borrelend geluid en langzaam, heel langzaam verscheen Madeliefjes brede rug boven de oppervlakte. Onder luid gejuich kwam het dier steeds verder uit de modder; overdekt met een dikke, stroperige laag drab werd het dier tegen de oever opgetrokken. En terwijl het zich een tijdje stond te schudden als een hond, zodat de modder naar alle kanten in het rond vloog, konden de redders zich het zweet van het voorhoofd wissen en hun armen ontspannen, die staken van de spierpijn.

Niet boer de Lier die zijn kostbare paard terug had, was de gelukkigste van allemaal, maar Piet van der Gaag, de aanvoerder van het voetbalelftal die met zijn doortastend optreden erger had voorkomen. Want hij beleefde een dubbele vreugde. Natuurlijk glom hij van trots omdat hij Madeliefje van een wisse dood had gered. Maar in zijn hart vond hij het minstens even belangrijk, dat in de spanning van het laatste uur alle tweespalt die zijn ploeg had bedreigd, volkomen naar de achtergrond was verdrongen.

. . . trokken de leden van de reddingsploeg uit alle macht tegelijk met de tractor mee.

Als de nood aan de man komt, zijn oude meningsverschillen opeens niet meer dan hersenschimmen. Bakker van Tuinen en boer de Lier hadden broederlijk naast elkaar gezwoegd om te doen wat er moest gedaan worden. Middenvoor en centerhalf hadden om het hardst gelopen om plaggen te steken en takken aan te dragen. Ieder had zich op zijn eigen plaats een onderdeel van de ploeg gevoeld; hierbij vergeleken waren de beste ogenblikken van samenwerking die zij op het voetbalveld hadden beleefd, van geen betekenis.

Die avond werd er in Garvendaal over niets anders gesproken dan over de redding van Madeliefje, het eigenzinnige, maar in gedachten door iedereen vertroetelde paard van boer de Lier. Over de wedstrijd tegen Berchum maakte niemand zich zorgen meer. En terecht, want Garvendaal Vooruit speelde de volgende middag met een soepelheid, een geestdrift en een teamgeest als gold het een internationale wedstrijd. In het Sportblad verscheen een verslag van bijna een halve pagina met een kop over de volle breedte: Eenheid in GV hersteld, Berchumers met 6-2 nederlaag naar huis gezonden!

„Goed werk, jongens!" zei oom Bouwe tevreden tot zijn neef, toen hij het relaas van a tot z had gelezen. „Ik had nooit gedacht dat je zulke kwaliteiten had als vredestichter. Gefeliciteerd, hoor! Je hebt er weer een prachtig elftal van gemaakt!"

„Dank u wel, oom," zei Piet bescheiden en met een kleur van trots. Maar in zijn hart wist hij heel goed dat er een tweede was geweest die de zaken precies op het kritieke ogenblik de juiste wending had gegeven. Madeliefje, de vredestichter tegen wil en dank!

In het volgende nummer komen twee oude bekenden in ons blad terug, namelijk prinses Anita en prins Rudolf. Rudolf, de vroegere houtvester, bereidt zich in ons nieuwe verhaal voor op zijn taak als vorst van Hilvania. Maar er zijn anderen die de troon willen bemachtigen; zij zetten een gevaarlijke samenzwering op, waarvan prins Rudolf het slachtoffer dreigt te worden.

DICKIE DAPPER

Uitslag van prijsvraag nr. 9

Het woord dat uit onze laatste puzzel te voorschijn moest komen, was

Rebellenclub

Ontelbaar vele abonnees hebben de goede oplossing gevonden en naar ons opgestuurd. Het was een stapel om niet overheen te kijken. De gelukkige winnaar van de eerste prijs, een paar mooie rolschaatsen, is

Hans Martinot

Merlijnpad 2, Rotterdam

De andere prijzen gaan naar:

Tweede prijs, een volledig tafeltennisspel:

Corrie Breur, Koraalstraat 8b, Rotterdam.
Corrie Pothof, Middelweg 35, Rockanje.
Jos van de Reep, 1e Poellaan 18, Lisse (Z.-H.).
Rudie Veerman, Amersfoortsestraat 91, Soesterberg.
Sjaak de Jonge, Hondiusstraat 25, Terneuzen.
Lammert Martens, Jalinkstraat 53, Wierden.
Hieltje van de Wal, Mariëngaarderweg 39, Hallum (Fr.).
Stephen Ferrier, Watermolenstraat 55, Paramaribo, Suriname.
Cornelis van de Stroom, Blauwkapelseweg 129, Utrecht.
Jan Tol, Beukenlaan 15, Volendam.
K. Kouwenberg, Venuslaan 21, Enkhuizen.
Rietje Lencerts, Bisschop Jansenstraat 7, Tilburg.

Derde prijs, een vulpotlood met vier kleuren:

Greetje Bont, Ten Katestraat 68, Amsterdam.
Bea Jansen, Bovendijk 11, Kwintsheul 24.
Yvonne van Tilburg, Molenweg 9a, Thesinge (Gron.).
Donald de Bruin, Sperwerstraat 36, Haarlem.
Roland Raghon, J. de St. Genoisstraat 104, Gentbrugge bij Gent, België.
Jos van Aerde, Oudstrijderslaan 63, Lillo, België.
Allert van Stokken, Multatulistraat 63, Den Haag.
G. Hermsen, Jonkerstraat 18, Weurt.
Johan van Bakel, Eerdsebaan 63, Eerde, post Veghel.
B. Veldman, Oldenzaalsestraat, Ootmarsum (O.).
José Verstappen, Alb. Neuhuijsstraat 17, Baarlo (O.).
Lammert Meinders, Verbindingskanaal NZ 103, Roswinkel (Dr.).

Vierde prijs, een boek:

Ria Steenbergen, Brouwersgracht T/O 161, Amsterdam.
Mart. van de Knuijs, Ellerweg 1, Stramproij (L.).
Jan Alards, Oude Peeldijk 14a, Horst-Meterik (L.).
J. Schlijper, Jonkheerstraat 5, Schaesberg.
Ansje Beun, A. Tasmanstraat 61, Glanerbrug.
Th. van de Vechte, B45 Hoonhorst, gem. Dalfsen.
Joop Schouten, West 8, Hoorn (N.-H.).
G. Bockweg, Zandpad B 299, Weesperkarspel.
Theo Schol, Nieuwstraat 167, IJmuiden.
Truus Kesseler, Heegtseveldweg 6, Heumen (Gld.).
G. Koning, Einsteinlaan 26, Apeldoorn.
Theo de Kleijn, Hogeweg 9, Reek (N.-B.).
Joke Janssen, Sleutelstraat 7, Reusel.
Gerard van Berkel, Steenbergen 15, Zeeland (N.-B.).
Ria Reimeren, Brigadestraat 30, Bavel (N.-B.).
Hans de Bruin, Bruinbankstraat 23, Scheveningen.
S. van de Burgh, Mauritsweg 172, Rijsoord.
Ina Kramer, Haydnstraat 12, Vlaardingen (Z.-H.).
K. L. Smidt, Rijksweg 41a, Smilde (Dr.).
Maya Bopp, Albardastraat 17, Assen.
Marietje Buitenhuis, Kleiweg 34, Marknesse (N.O.P.).
Ties Wolthuis, Vijverstraat 5, Hoogezand.
Jan Gideonse, Dishoekseweg 21, Koudekerke.
A. van de Hengel, Hamersveldseweg 13, Hamersveld, post Amersfoort.
Klaas Huysman, Linkerrottekadehof 14, Rotterdam.

RAADSEL

1. Een deel van een kast, een meertje in de hei en een vochtige duinpan vormen samen een heester met fijn geurende lila bloempjes.

REBUS

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Vlechtmatje

		P		S		T
P	R	E	C	I	E	S
		E		H		R
S	C	H	A	A	R	S
		I		A		E
T	E	R	R	E	I	N
		S		S		N

Hekpuzzel

P	*O*	*S*	*T*	*D*	*U*	*I*	*F*
R	R	L	R	R	N	M	R
A	D	A	O	A	I	M	U
A	E	A	T	A	E	E	I
L	R	F	S	K	K	R	T

De bovenste letters vormen het woord: POSTDUIF

Raadsel

MA + RA + BOE = MARABOE

UI-PUZZEL

U	I	T	G	E	U	E	R
H	U	I	S	R	A	A	D
B	R	U	I	L	O	F	T
			U	I			
G	E	B	R	U	I	N	D
B	E	S	C	H	U	I	T
R	E	G	E	N	B	U	I

Er worden zeven woorden gevraagd en in elk woord komt de UI-klank voor, die telkens een plaatsje verspringt.

De omschrijvingen zijn:

1 Iemand die boeken en kranten laat verschijnen.
2 Meubels; inboedel.
3 Trouwfeest.
4 Hard en laag schot bij voetbal.
5 Door de zon bruin geworden.
6 Bros, rond gebak bij het ontbijt.
7 Regenval van korte duur.

OPTELSOM

GLAS + NEGER = LEGERGANS

Van de letters van het eerste woord moet je een ander woord maken. Daarna doe je hetzelfde met het tweede. De twee gevonden woorden vormen samen een derde woord, dat dus uit dezelfde letters bestaat als het derde woord van de opgave

COCO DE CLOWN

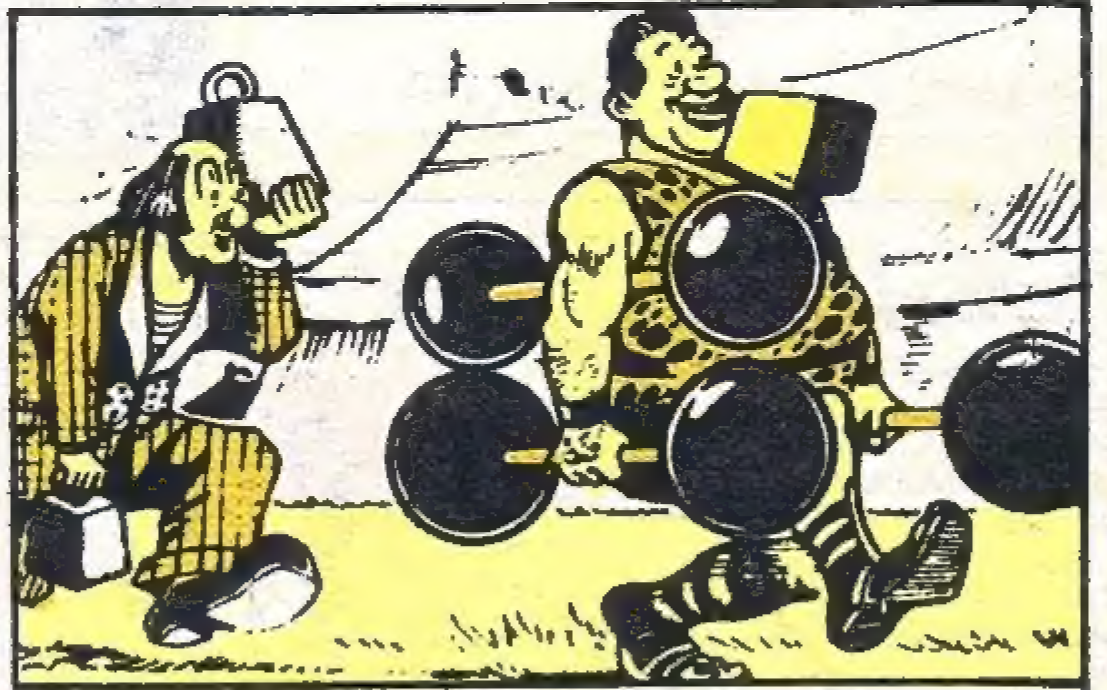

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.